

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü /2 - H. Fırat

NATO temelde işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına karşı bir tehdit aracı, bir şantaj ve saldırı örgütüdür.

Ama aynı zamanda, geline

yerde özellikle ABD emperyalizmi payına, Batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri kontrol etmenin, çıkarları mümkün olduğu kadar uzlaştırp bağdaştırabilmenin de bir aracıdır.

Avrupa'da AB genişlemesine, üstelik onu önceleyerek NATO genişlemesinin eşlik etmesinin gerisinde, aynı zamanda bu var.

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 14
09 Nisan 2022

Kızıl Bayrak

kizilbayrak68.net

Sermayenin Amerikancı-NATO'cu düzeni



3

Ethem Sancak'ın itirafları, AKP ve düzen gerçeği

Sancak'ın itiraf ettiği gibi "NATO bizim içimizde geçmişten kalan bir kanserdir." Türkiye'nin işçi ve emekçi halklarını ölüme sürükleyen bir kanser...



7

Örgütlenme seferberliği ile kitleselel 1 Mayıs'a

İçinde bulunduğumuz günler özveriyle güçlü bir hazırlığa konu edilirse, 2022 1 Mayıs'ının görkemli geçmemesi için hiçbir neden yoktur.



15

Buça ve Batı emperyalizminin savaş suçları

Savaşa giren orduların savaş suçu işlemeleri mümkündür ve bu Rus ordusu için de geçerlidir.

TKİP Yurtdışı Örgütü 1 Mayıs'a çağırıyor

s.17

Savaşın ganimetlerini paylaşma zirveleri - D. Meriç

s.18



Sermayenin Amerikancı-NATO'cu düzeni

Emperyalist saldırı, savaş ve iş savaş örgütü olan NATO'nun kuruluşunun 73., Türk sermaye devletinin NATO'ya üye olmasının ise 70. yılındayız. Demek oluyor ki sermaye düzeni, neredeyse NATO'nun kuruluşundan beri bu emperyalist savaş ve saldırganlık aygıtının aktif bir bileşeni konumundadır.

Gerek NATO'nun kuruluş yıldönümü olması gerekse halihazırda Ukrayna'da devam eden emperyalist savaş NATO'yu bir kez daha gündem haline getirdi. Ukrayna savaşının henüz başında kimi liberal kesimler ve iktidar yandaşları, işçi ve emekçilerin zihnini bulandırmak için, "NATO'da olmanın ne denli önemli olduğunu bir kez daha gördük" türünden kirlili propagandaları piyasaya sürdüler. NATO'yu "güvenli bir sığınak" olarak topluma empoze etmeye çalışan gerici-liberal koro, Ukrayna savaşını da buna örnek olarak sunma yarışına girdi. Bu NATO'cu takım başından beri Ukrayna'da süren emperyalist savaşın özünü karartmak, NATO'nun bu savaşdaki rolünü gizlemek ve bu yolla NATO'yu işçi ve emekçiler nezdinde "meşrulaştırmak" için elinden geleni yaptı.

SERMAYE DÜZENİ TÜM KURUMLARIYLA AMERİKANCI VE NATO'CUDUR!

Gerici burjuva kesimlerin Ukrayna savaşını vesile ederek NATO güzellemeleri yapmaları anlaşılır bir durumdur. Zira Türkiye'de hüküm süren sermaye düzeni tüm kurum ve kuruluşlarıyla iliklerine kadar Amerikancı ve NATO'cudur. Gerek

gerici-faşist iktidar bloğunun gerek düzen muhalefetine gerekse de burjuva düzenin diğer organlarının NATO savunuculuğunda birleşmeleri bundandır. Hiçbiri ABD emperyalizmi ve NATO ile ilişkiler konusunda farklı bir tutuma sahip değildir.

Dolayısıyla bu olguyu, sadece günümüz sermaye düzeni gerçekliğine ya da AKP-MHP gericiğine indirgeyerek değerlendirmek büyük bir yanılgı olacaktır. Zira, Türk sermaye devleti 70 yıldır NATO'nun doğu kanadının en sadık bekçilerinden biri olarak batı emperyalizmine sayısız hizmetlerde bulundu. Bu hizmetler NATO'ya üyelik kapılarını aralamak için Kore Savaşı'na bizzat asker göndermekten, bir NATO üyesi olarak Körfez'de, Balkanlar'da, Irak ve Afganistan savaşlarında bu ülkenin topraklarının emperyalist savaş ve saldırganlık üssü olarak kullanmasına kadar bir dizi alandsız aralıksız olarak sürdürüldü. Dahası, sermaye devleti emperyalist savaş makinesinin yakıp yıktığı birçok ülkede on yıllardır ve bugün NATO gücü olarak asker bulundurmakta, bu ülkelerde batı emperyalizminin jandarmalığını yapmaktadır.

Son gelişmeler ise, ABD emperyalizminin, 24 Mart'ta Ukrayna gündemiyle toplanan son NATO Zirvesi'nde Ukrayna savaşı üzerinden gerici-faşist rejime yeni görevler tayin ettiğini gösteriyor. Savaş diplomasisinin Türkiye merkezli yoğunlaşması, Ukrayna-Rusya müzakerelerinin İstanbul'da yapılması, hemen ardından Batılı emperyalistlerin gerici-faşist rejimi öven açıklamalarda bulunması bunu anlatıyor. Tersinden, çok yönlü krizler içe-

risinde debelenen gerici-faşist rejim de, ABD ve NATO'ya hizmette kusur etmeyeceğine dair açıklamalar yaparak, karanlık masalarda alınan kararlar doğrultusunda Ukrayna savaşında daha fazla rol almaya hevesli olduğunu alenen ortaya koyuyor.

Ukrayna krizinin tüm süreçlerinde Amerikan emperyalizmine uşaklık etmek için kırk takla atan AKP-MHP iktidarı, bunu içeride ve dışarıda fırsata çevirmenin hesaplarını yapmaktadır. Ukrayna krizini ve geline aşamada emperyalist savaşı, son yıllarda kendi öncelikleri ve çıkarları doğrultusunda attığı adımlar nedeniyle batıyla gerilen ilişkileri yoluna koymanın fırsatı olarak değerlendiren gerici-faşist rejim, içeride ise Ukrayna'da "barış elçisi" pozlarına bürünerek, Erdoğan'ı "dünya lideri" söylemi üzerinden tekrar parlatarak, emekçiler arasında prim yapmaya çalışmaktadır. Gerek batı ile ilişkileri onarmanın gerekse içeride kendi konumunu güçlendirmek üzerine yaptığı hesapların adresi ise bir kez daha NATO'ya, NATO'yla ilişkilere ve bu temelde sunacağı hizmetlere çıkmaktadır.

EMPERYALİZME VE NATO'YA KARŞI MÜCADELE

Tarihsel deneyimler ve içinden geçtiğimiz dönemin gelişmeleri, bu topraklarda emperyalizme ve NATO'ya karşı verilecek mücadelenin ne denli kritik ve stratejik bir yerde durduğunu gözler önüne sermektedir. Ne yazık ki, Ukrayna'da devam eden savaş karşısında kimi zayıf tepkiler sayılmazsa bunun gereği henüz yeterince yapılabilmiş değil. Aynı

olgu NATO'nun 73. yılı vesile edilerek ortaya konması gereken tepki için de geçerlidir. Elbette bu tablonun gerisinde toplumsal mücadele dinamiklerinin dağınıklığı, sınıf hareketinin geriliği ve ilerici-devrimci güçlerin alabildiğine zayıflığı yer almaktadır.

Öte yandan, bugün için ilerici-devrimci güçler şahsında temsil edilse de bu topraklarda köklü bir anti-emperyalist mücadele geleneği bulunmaktadır. Sorun, bu geleneğin günümüz sınıf hareketine ve diğer toplumsal mücadele dinamiklerine mal edilmesi alanında yaşanan belirgin zayıflıklar ve zorlanmalardır. Bir diğer önemli zayıflık alanı ise, bir sistem olarak emperyalizme karşı verilecek mücadelenin temelde kapitalist sömürü düzeni ile bağlarını kurmak noktasında yaşanmaktadır.

Dolayısıyla, gündelik mücadele içerisinde işçi sınıfı ve emekçiler arasında anti-kapitalist/anti-emperyalist bilinci geliştirmek, başta NATO olmak üzere emperyalist saldırganlığın tüm aygıt ve kurumlarını etkin bir şekilde teşhir etmek ve sermaye devletinin emperyalistlerle olan çok yönlü bağları konusunda emekçi kitleleri döne döne aydınlatmak ve beraberinde mücadele tarihimizin anti-emperyalist geleneği üzerinden bilincendirici bir çaba sergilemek, söz konusu zafiyet alanlarının aşılması için büyük bir önem taşımaktadır. Emperyalist saldırganlığın her geçen gün tırmandırıldığı ve bütün bir insanlığı büyük bir yıkıma doğru sürüklediği günümüz koşullarında, bu ertelenemez devrimci bir görev olarak öne çıkmaktadır.

Ethem Sancak'ın itirafları, AKP ve düzen gerçeği

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Konferans Salonu'nda 31 Mart Perşembe günü, "Türkiye'nin Güvenliği ve NATO" konulu bir konferans düzenlendi. Düzenlenen konferansın konuşmacısı da icraatları ve açıklamalarıyla, Erdoğan'a olan aşkı ve hayranlığıyla popüler bir isim olan iş insanı-politikacı Ethem Sancak'tı. Sancak, AKP iktidarı boyunca en çok büyüyen sermaye gruplarından Alliance Holding'in patronudur. 1981'de ecza deposu kurarak başladığı ticari faaliyetlerini bir dönem TÜSİAD Yönetim Kurulu üyeliğine seçilecek noktaya kadar taşıdı. Yılda 75 trilyona yakın vergi ödediği ve 4 bin 200 kişi çalıştırdığı iddia ediliyor. Bu holding patronu, "Kapitalizmin vahşisi var, halkçısı var. Ben halkçısını savunuyorum" dediği için "trilyoner komünist" olarak da biliniyor.

Bu zat aynı zamanda tanınmış, ünlü bir politikacı. Eskiilere dayanan solculuğu da var. 1972 yılında İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ne başladığı yıllarda kendi ifadesiyle "okuldaki toplumsal rüzgarın etkisiyle" sol harekete katılmış. Türkiye İşçi-Köylü Partisi'nin İstanbul'da genel sekreterliğini yaptıktan sonra Diyarbakır İl Başkanı olduğunu bildiriyor. Solculuktan dolayı ailesinin kendisiyle ilişkisini kopardığını söyleyen Sancak, 1980 faşist darbesinin ardından partinin ve gazetenin kapatılmasıyla "işsiz kalmış". 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrasında AKP Merkez Karar ve Yönetim Kurulu (MKYK) üyesi oldu. Bu holding patronu "trilyoner komünist", AKP'nin karar mercilerinde yer alan bu islamcı politikacı zaman zaman yaptığı açıklamalarla yankılar yaratıyor.

"Yankı yaratan" açıklamaların sonucusu ise konferanstaki konuşmada "Biz Amerikan'ın desteğiyle iktidara geldik..." itirafıydı. Sancak daha önceleri de "70 yıldır NATO'nun bekçisiyiz. NATO'nun bütün 70 yılı boyunca bu ülkeye verdiği tek bir katkı var mı? ... NATO bizim içimizde geçmişte kalan bir kanserdir." demişti. "Türkiye ve İran bir olalım Amerika'yı Suriye'den çıkaralım" açıklamasıyla da gündem olmuştu. "Biz adam kesen birçok ülkeyle kardeşiz. ... İsrail ile barışan hükümet Esad ile niye barışmasın? Birleşik Arap Emirlikleri ile biz kanlı bıçaklıydık. Şimdi bizimle beraberler" itirafları

da Sancak'a ait. Aynı zat, Çin'in Doğu Türkistan'da cami kapattığı yönündeki eleştirisine ilişkin ise, "... Ben kendim gittim gördüm. Kapatılan tek bir cami yok. Uygur bölgesinde yaşayan Uygurların refah seviyesi bizim Yozgat'ta yaşayan insanların refah seviyesinden 3 kat daha yüksektir. ... Bunlar Amerikan ajanlarının dezenformasyonudur..." açıklamasında da bulunmuştu.

Açıklamalarıyla, AKP'de sorun yaratan ve dolayısıyla partisi tarafından "üyelikten ihraç" talebiyle disipline sevk edilen Sancak, "Amerika AKP'yi kurdu, destekledi diye asla öyle bir şey söylemedim" diye söylediklerini inkar etse de ses kayıtlarının ortaya çıkmasının ardından istifa edeceğini açıklamak durumunda kaldı. Ama "Erdoğan'a bağlılığını koruyacağını" belirtmeyi de ihmal etmeden... Zira ne de olsa Erdoğan'a olan derin hayranlığını-aşkı, "Demek ki iki erkek arasında da aşk olabiliyormuş" sözleriyle ilan etmiş, ailesini bile onun uğrunda feda edebileceğini duyurmuştu.

Sancak'ın itiraf ettiği gibi "70 yıldır NATO'nun bekçisiyiz" ve "NATO bizim içimizde geçmişten kalan bir kanserdir." Türkiye'nin işçi ve emekçi halklarını olduğu gibi, komşu-kardeş halkları da adım adım felaketlere ve ölüme sürükleyen bir kanser...

"BİR AMERİKA PROJESİ OLARAK AKP"

Sancak'ın sözleri elbette ki tescilli bir gerçeğin itiraf edilmesidir. Anlamı ise, Erdoğan'a çok yakınlığıyla bilinen AKP'nin karar organları içinde bulunan bir holding patronunun gerçekleri bu açıklıkla itiraf etmesidir. Hele de AKP şefinin her vesileyle "dış güçler" ve "yerli-millî olma" sahtekarlığını dilinden düşürmediği, zaman zaman da güya ABD'ye kafa tutuyormuş nidaları attığı ve bu yolla

emekçileri sersemletmeyi hedeflediği düşünüldüğünde, Sancak'ın itirafları, bizzat iktidarın içinde dinci faşist iktidarın gerçeğine emekçiler nezdinde ayna tutulması işlevi görmektedir.

"AKP'nin bir proje olarak ABD, İsrail ve İngiltere tarafından kurulduğunu", aslında projenin önce Erbakan'a götürüldüğü ve kabul görmediği iddia ve gerçekleri yıllardan beridir nice açıklamanın yanı sıra bazı kitaplara da konu edilmiş durumda. Bu türden itiraflar, aynı zamanda AKP ve düzen cephesindeki etkili-yetkili kişilerce de yapıldı. Zamanında Erbakan'ın söylediklerine, sonrasında sayısız kişilerin itirafları eşlik etmişti. Özetle, AKP'nin "bir ABD projesi olarak" hangi amaç ve hedeflerle kurulduğu gerçeğinin Sancak tarafından da ilan edilmesinde bir yenilik yok.

Daha da önemlisi, AKP'nin bir ABD projesi olduğu gerçeği, Türkiye kapitalizmi ve düzenin gerçeğinden ayrı ele alınamaz. Bu ülkeyi yönetmeye aday olanların soluğu ABD'de alması tesadüf değil. Zira onay, öncelikle ABD'li efendilerden alınmalı, onların çıkarlarının bekçiliği yapılabileceği efendilere kanıtlanmalıdır. Dolayısıyla her şeyi ile ABD'ye bağlı olan, onun bölgedeki çıkarlarına bekçilik ve tetikçilik eden bir ülkenin başına kimin geleceğinin ABD tarafından belirlenmesi yeni bir durum değil. Sancak'ın itiraf ettiği gibi AKP, ABD'nin Ortadoğu planları ve bu planlarda Türkiye'ye biçilen rol çerçevesinde ve ABD tarafından iktidara taşındı. Bir süredir kavgalı olduğu TÜSİAD şahsında işbirlikçi tekeli burjuvazi tarafından da tam olarak desteklendi.

Bu gerçeklerin hiç de uşaklar tarafından itiraf edilmesi gerekmiyor. İtiraf, din istismarı ve şoven histeriyle sersemletilmiş bulunan emekçiler nezdinde anlam kazanıyor. Olduğu kadarıyla önemi de buradan geliyor.

"İÇİMİZDE GEÇMİŞTEN KALAN BİR KANSER" OLARAK "NATO BEKÇİLİĞİ"

Ara başlığa çıkarılan itiraflar Ethem Sancak'a ait. Sancak, "70 yıldır NATO'nun bekçisiyiz. NATO'nun bütün 70 yılı boyunca bu ülkeye verdiği tek bir katkı var mı?" diye sormuş ve "NATO bizim içimizde geçmişten kalan bir kanserdir" de-

mişti. Resmi kuruluş gerekçesinin aksine NATO'nun bütün bir tarihi, onun uluslararası bir saldırı ve savaş örgütü olmasının yanı sıra, aynı zamanda kirli ve kanlı bir iç savaş örgütü olduğunun da kanıtıdır. Gladio, Türkiye'deki resmi adıyla Özel Harp Dairesi olarak bilenen kontrgerilla tipi çeşitli cinayet şebekelerinin çeşitli ülkelerde kurulması da onun eseridir. Dolayısıyla onun öldürücü bir kanser olduğundan kuşku yoktur.

Türk burjuvazisi, ABD'nin liderliği altında ve onun dünya egemenliğinin hizmetinde olan bu kanlı ve kirli örgüte, yani NATO'ya üye olmak için epeyce çırpınmıştı. Komünizme duyduğu derin düşmanlık ve korkuyla ABD'nin ve onun dünya jandarmasının hizmetindeki NATO'ya üye olmak önce efendileri tarafından kabul görmemişti. Kore savaşı, Türk burjuvazisinin kendini emperyalist efendilere pazarlamak için bir fırsata çevrildi. ABD'den sonra Kore'ye asker gönderen ilk ülke Türkiye oldu. Türkiye'ye NATO üyeliğinin yolunu açan bu karar, uşaklar takımına "NATO'ya Kore kapısından gireceğiz" biçiminde onursuz sözler bile söyletmişti.

Kore savaşına 6 bin kişilik asker göndererek emperyalizmin büyük suçlarına ve katliamlarına ortak olan Türk burjuvazisi, emperyalizmin ve elbette ki kendisinin çıkarları uğruna asker kanını akıtarak, 1952'de NATO üyeliğini kabul edilmisti. Türk burjuva devleti o günden bu yana emperyalist çıkarlar uğruna NATO bekçiliğinde kusur işlememiş, Türkiye'nin her tarafını ABD üsleri ve nükleer silahlarıyla doldurmuştur. Zaman zaman ABD ve NATO ile yaşanan tüm gerilimlere rağmen, sayısız gelişme ve olaylar üzerinden uşaklık döne döne tescillenmiştir.

Evet, Sancak'ın itiraf ettiği gibi "70 yıldır NATO'nun bekçisiyiz" ve "NATO bizim içimizde geçmişten kalan bir kanserdir." Türkiye'nin işçi ve emekçi halklarını olduğu gibi, komşu-kardeş halkları da adım adım felaketlere ve ölüme sürükleyen bir kanser... Kanserin kaynağı, yani ülkeyi emperyalizmin hizmetine sunup talanına açan, ülkeyi yönetenleri de emperyalizmin uşağı haline getiren, Türkiye'nin kapitalist düzeni ve onun sınıf iktidaridir. Çözümü de sosyalist devrim yoluyla sermaye iktidarının tasfiyesidir.

Diyanet için “suç işleme özgürlüğü” talebi

Kriminal bir sınıf olan burjuvazinin sınıf çıkarlarının bekçisi olan kapitalist devlet de bir tür ‘suç örgütü’ olarak çalışır. Buna rağmen biçimsel olarak her devletin kendine göre bir hukuku var. Türk sermaye devleti de ‘suç dosyası kabarık bir örgüt’, fakat buna rağmen biçimsel de olsa kendine göre bir burjuva hukuku vardı. AKP-MHP rejimi bu biçimsel hukuku büyük oranda berhava etti. Artık geçerli hukuku pervasızca ayaklar altına bir rejim var. Tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa kriminal olan bir rejimde yağma, talan, adam kayırmacılık, cinayet, hakaret, linç, rejime biat etmeyenlere kin ve nefret kusmak vb. daha pek suçu işlemek sarayın içinde ya da çevresinde olanlar için serbest.

Bu kriminal rejimin en etkin kurumlarından biri Diyanet İşleri Başkanlığı’dır (DİB). Suç dosyaları kabardıkça din istismarına daha çok sarılan AKP-MHP rejiminde DİB, sosyal yaşamın dizayn edilmesi kapsamında aktif bir rol oynuyor. El atmadık yer bırakmayan bu kurumun şefi Ali Erbaş ve çevresindeki adamlar pervasızca açıklamalar yapıyor, vaazlar veriyor, toplumun belli kesimlerini hedef gösteriyorlar. Kısacası kılıç kuşanıp saray rejimi adına her konuda ahkam kesiyorlar.

Dolar kuru 7 liranın altındayken DİB’in başındaki şahsın ‘makam aracı’nın fiyatı 1 milyon üstündeydi. DİB’deki diğer kişiler için tahsis edilmiş ‘lüks araçlar filosu’ ise şatafat düşkünlüğünün bu kokuşmuş kuruma da hakim olduğunu gözler önüne seriyor. Topluma ‘ahlak’ vaaz



eden zatlar saraydaki lüks ve şatafata uygun bir yaşam sürüyorlar. Lüks makam araçlarında caka satarken, halka “dünyevi nimetleri küçümseyin, öteki dünyada cennete gitmek için çaba sarf edin” nasihatleri etmekte en ufak bir beis görmüyorlar. ‘Din görevlisi’nden çok saray rejiminin militanı olan bu şahısların vaazları skandallarla doludur.

Vakıf yurtlarında çocuklara tecavüz edilmesi konusunda tek eleştirel laf etmeyen kurumun başındaki şahıs, 24 Nisan 2020’de vaaz ettiği cuma hutbesinde şu ifadeleri kullanmıştı: “İslam zıneyi en büyük haramlardan kabul ediyor. Lutiliği, eşcinselliği lanetliyor. Nedir bunun hikmeti? Hastalıkları beraberinde getirmesi ve nesli çürütmesidir.”

Vaazında LGBTİ+ bireyleri hedef alan DİB şefi Erbaş hakkında bazı kitle örgüt-

leri suç duyurusunda bulunmuştu. Suç duyuruları Erbaş’ın etrafındaki zevatı harekete geçirdi. BirGün’de yer alan habere göre, Ali Erbaş’a bağlı ‘sendika’ üyeleri, “Minber Dokunulmazlığı” talep ediyorlar.

Mil-Diyanet Sen (Manevi İlkeli Liyakatli Diyanet ve Vakıf Çalışanları Sendikası) adlı “sendika” konuyla ilgili açıklamalarında şu ifadeleri kullanıyor:

“Son günlerde Atatürk üzerinden algı operasyonu yaparak Diyanet İşleri Başkanlığımızı ve başkanını itibarsızlaştırmaya çalışanların bu çabaları da beyhudedir (...) Cuma hutbeleri üzerinden kafa karışıklığı oluşturmaya çalışan ve buradan bir şeyler çıkarmayı amaçlayan fitne ve fesatçılar bu amaçlarına ulaşamayacaklardır. İşte bu yüzdendir ki; Mil-Diyanet Sen’in aylardır gündemden düşürmediği ‘Minber Dokunulmazlığı’ teklifi ivedilikle

yasalaşmalıdır. Minber Dokunulmazlığı ile okunan hutbeler yargının konusu olmaktan çıkarılmalıdır”

Sayırsız skandala imza atan bu şahısları gerçekte henüz yargılayan olmadı. Saray rejiminin aparatlarından biri olan DİB’i yargılamaya cesaret edebilecek savcılar çıkar mı bilinmez.

Ancak Yargı da sarayın aparatı duruma düşürüldüğü için, işledikleri suçlardan dolayı DİB’in şefi ya da etrafındakilerin yargılaması beklenmiyor. Yani ‘Minber Dokunulmazlığı’ gibi bir şeye ihtiyaçları yok, fiili durum zaten budur. Hal böyleyken ‘dokunulmazlık’ talebinin gündeme getirilmesi dikkat çekicidir.

Görünen o ki, DİB’in iliklerine kadar yozlaşmış bu ‘kaymak tabakası’ saray rejimi için yolun sonunun görüldüğünü fark etmiş ve paçalarını kurtarma telaşına düşmüştür.

SARAY REJİMİNDE HER ŞEY SATILIK

Adnan Kaşıkçı, Suudi Arabistan ve-
liaht prensi Muhammet bin Selman’ın emriyle vahşi bir şekilde katledilmişti. Suudi rejiminin İstanbul Başkonsolosluğu’nda gerçekleştirilen cinayet, AKP-MHP rejimini de zan altında bırakmıştı. Zira Kaşıkçı AKP şefleriyle yakın ilişkiler içindeydi. Kaşıkçı’nın Konsolosluktan çağrıldığı biliniyordu. Kaşıkçı’nın geri dönüşü uzun sürünce nişanlısı Tayyip Erdoğan’ın danışmanlarından Yasin Aktay’a bilgi vermişti. Buna karşın saray rejimi cinayeti izlemekle yetinmişti.

Cinayetin pervasızca işlenmesi hem saray rejimini zan altında bırakmış hem

Kaşıkçı cinayeti davası faillere devredildi

rejimin imajına kara bir leke sürmüştü. Buna rağmen AKP-MHP rejimi cinayeti Suudi rejimine baskı yapmanın bir aracı olarak değerlendirmenin ötesine geçmemişti. Tayyip Erdoğan Körfez şeyhlerinin kapılarını aşındırmaya başlayınca, cinayet davası ‘kıymete’ bindi. Suudi kralıyla anlaşıp para dilenmeye muhtaç olan AKP şefi, Kaşıkçı cinayeti soruşturmasını pazarlık masasına sürdü.

Saray istedikten sonra ‘bağımsız yargı’ ne yapsın? 12 dakika süren bir celse ile düzenin hukuku birkez daha paçavra-

ya çevrilerek, dava Suudi rejimine havale edildi. Artık ‘adil yargılama’ katillerin mahkemelerinde yapılacak.

Kararın açıklanmasından sonra Çağlayan Adliyesi önünde açıklama yapan Kaşıkçı’nın nişanlısı Hatice Cengiz şu ifadeleri kullandı:

“Türkiye hükümeti başta bu davayı çok iyi savunuyormuş gibi davrandı. Ben hükümet değilim. Onlar adalet arayışından vazgeçmiş olabilir ama ben vazgeçmeyeceğim. Türkiye’nin bu davadan 180 derece dönmesi büyük hayal kırıklı-

ğına uğrattı. Çok üzgünüm.”

Saray rejiminin Kaşıkçı davasını Suudilere pazarlaması şaşırtmadı. Zira yağma ve talan düzeninde her şey satılıktır. Mavi Marmara gemisinde 10 T.C. vatandaşını katleden İsrail askerlerinin yargılanması bile pazarlık konusu yapılmış, 20 milyon dolar karşılığında Siyonist katillere açılan davalar geri çekilmişti. Filistin davasını istismar etmesiyle bilenen AKP’ye yakın bir oluşuma mensup on kişinin öldürülmesini 20 milyon dolara satan bir rejimin, Kaşıkçı cinayeti davasını Suudi rejimine satması beklenen bir tutumdur. Ne de olsa bu rejimin ahlaki/insani değer, hak-hukuk, adalet gibi dertleri yoktur...

Akademisyenlerin “eşit işe eşit ücret” mücadelesi

Eğitim sistemindeki çürüme ve ticarileşme büyük bir toplumsal bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Bunun sonuçları üniversite öğrencilerinin intihara sürüklenmesi, binlerce gencin eğitime erişememesi, barınma, beslenme, ulaşım gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamama gibi somut sorunlar olarak ortaya çıkıyor. Yaşanan sorunlara karşı öğrencilerin mücadelesi devam ederken, üniversitenin bir diğer bileşeni olarak akademisyenler de eğitimde ticarileşmenin ve gericileşmenin sonuçlarını yakıcı şekilde hissediyorlar. Son dönemde eğitim ve bilim emekçileri arasında artan tepkiler ve yükselen sesler bunun yansımalarıdır.

Boğaziçi Üniversitesi’nde akademisyenler, kayyım rektör atamalarına karşı “özgür ve demokratik” üniversite talebiyle her gün rektörlüğe sırtlarını dönerek, protestolarını sürdürüyorlar. KESK’li emekçiler KHK’lara karşı taleplerini haykırmaya devam ediyorlar. Atanamayan öğretmenler tepkilerini farklı biçimlerde ortaya koyuyorlar. Özel okul öğretmenleri düşük ücret, işsizlik, uzun çalışma saatleri ve kötü çalışma koşullarına karşı seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Tüm bunlara vakıf üniversitelerinde araştırma görevlilerinin mücadelesi ekleniyor. Pandemi döneminde vakıf üniversitelerinde çalışan akademisyenler de tıpkı milyonlarca işçi gibi kısa çalışma ödeneğine mahkûm edildi ve ücretsiz izne çıkarıldılar. Bir yandan eğitimleri devam eden araştırma görevlileri öte yandan angarya işler de yüklenerek düşük ücretlere çalıştırılıyor. Öğrenci işleri, call center, sınav gözetmenliği vb. belirsiz-genişleyen görevler herhangi bir saat sınırlaması olmadan akademisyenlerin sırtına yüklenirken, üniversite patronla-



rı kârlarını katlamaya devam ediyorlar. Yanı sıra akademik özgürlüğü sınırlayan baskılar, hak ihlalleri ve mobbing de akademisyenlerin sık sık karşı karşıya kaldığı sorunlardır. Özel okul öğretmenleri gibi, vakıf üniversitelerindeki araştırma görevlileri de tehdit unsuru haline gelen süreli iş sözleşmesi ile çalıştırılıyor. Vakıf üniversitelerinin eğitime bakışına ayna tutan bu tür uygulamalar, nitelikli bir eğitimin değil, kârın ve emek sömürsünün merkezde olduğu şirket anlayışını gözler önüne sermektedir.

YÖK, 2020’de vakıf ve kamu üniversitelerindeki akademisyenlerin eşit ücret almasına ilişkin bir yasa düzenlemesi yaptı. Bu yasaya dayanarak vakıf üniversitesindeki araştırma görevlileri kamudaki meslektaşları ile aynı ücreti almak için eylemli tepkilerini ortaya koymaya başladılar. Bilgi ve Okan Üniversitesi’nin ardından Nişantaşı Üniversitesi’nde de

araştırma görevlileri sendikada örgütlendiler. Eşit işe eşit ücret talebiyle üniversite yönetimine dilekçe veren onlarca akademisyen kod 22’den işten atıldı. Arbulucu eşliğinde insan kaynakları odasında yasal haklarının çok altında tazminat ücretlerine imza atmaya zorlanan akademisyenler, güvenlik görevlileri eşliğinde üniversite kapısından dışarı atıldılar.

Nişantaşı Üniversitesi’nde yaşananlar eğitimin piyasalaşmasının en somut örneklerinden biri oldu ve üniversitelerin birer ticarethaneye, akademisyenlerin ücretli emekçiye ve öğrencilerin müşteriye dönüştüğünü çarpıcı bir şekilde gözler önüne serdi. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen, değişim-dönüşümden geçirilen eğitim sisteminde vakıf üniversiteleri AKP’li yıllarda pıtrak

gibi çoğaldı. 80’li yıllarda uygulanmaya başlanan neoliberal politikaların eğitim sisteminde yarattığı yıkımı derinleştiren AKP’li yıllarda eğitimde gericileşme ve ticarileşme alabildiğine hızlandı. Bugün geline nokta üniversiteler, ilerici akademisyenlerin KHK’larla ihraç edildiği, kayyım atamaları ile üniversitelerin yönetildiği, akademik kadrolarda çift maaşlı yandaşların olduğu, öğrencilerin soruşturma, uzaklaştırma, tutuklama terörü ile baskı altına alındığı bir tablo ile karşı karşıya.

Eğitim ve bilimden uzak “tabela” üniversitelerinde öğrencilerin “müşteri memnuniyeti” için akademisyenler üzerinde her türlü baskı, yıldırma ve tehdit politikası izleniyor. Aynı öğrencilerin eğitim hakları gözetilmeden yarıyılta akademisyenlerin işten atılması bu üniversitelerin ticari mantığa dayalı işleyişini de ortaya koyuyor.

İstanbul Kadıköy’de “Geçinemiyoruz” eylemi yapıldı.

Ardı kesilmeyen zamlar Yel Değirmeni’nde protesto edildi. Eylemde basın metnini okuyan Özlem Hacıoğlu TÜİK’in açıkladığı yüzde 61’lik enflasyona karşılık ENAG’ın açıkladığı yüzde 142 rakamının daha gerçekçi olduğunu belirterek şunları vurguladı: “Marketlere, pazarlara girdiğimizde ellerimiz boş çıkıyoruz. Tarım ülkesi Türkiye’de tarımsal ürünlere fahiş fiyatlarda ulaşıyoruz.”

Kadıköy’de “Geçinemiyoruz” eylemi

Artan hayat pahalılığının, geçinememenin tek sorumlusunun AKP iktidarı olduğunu söyleyen Hacıoğlu devamında şunları dedi: “Meyve sebzeyi tane tane alır hale gelmemizin sorumluları, yüzleri kızarmadan, tarımda Avrupa birincisi, dünya onuncusu olduğumuzu söylüyor. Utanmıyorlar.

Dışa dayalı tarım politikaları sebebiyle çiftçi tarlasını ekmeyip terk ediyor. Halk meyve ve sebzeye ulaşamayacak hale geliyor mutfaklar yanmaya devam ediyor. Vatandaş ıspanağı, pırasayı, patatesi unuttu. Beslenemiyoruz, geçinemiyoruz, tüketmeden tükeniyoruz.”

Hacıoğlu taleplerini şöyle sıraladı:

“*İnsanca yaşamak istiyoruz.

*Tarımsal girdi ürünlerde dışa bağımlı politikalardan vazgeçin.

*Tarımsal üretim için kullanılan mazzottan Zirai ilaçtan ÖTV’yi KDV’yi kaldırın!

*Gübreye yapılan zamları geri çekin.

*Tarım alanlarını, zeytinlikleri, tüm dikili alanları koruyun. Rant için mevzuat düzenlemeyin.

*Tarımda emek sömürsünü önleyin.”

Emekçilerin sırtından çifte maaş sefahati!

Milyonlarca emekçi tırmanan enflasyon, birbirini izleyen zamlar, ağırlaşan ekonomik kriz, işsizlik ve yoksulluğun ağırlığı altında nefes alamaz duruma geldi. Sarayın aparatı TÜİK'in açıkladığı çarpıtılmış verilere göre bile enflasyon yıllık yüzde 61.14 olarak hesaplandı. Bağımsız akademisyenlerin oluşturduğu ENAG'a göre ise enflasyon yıllık yüzde 142.63 olarak gerçekleşti. Gıda enflasyonu ise yüzde 70'e dayandı.

Dolayısıyla asgari ücret zammı yılın ikinci ayında çoktan erimiş bulunuyor. Türk-İş'in Mart ayında açıkladığı verilere göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 4 bin 928 lira, yoksulluk sınırı ise 16 bin 52 lira. Bu verilere göre Türkiye'de 84 milyonluk nüfusun 17 milyonu açlık sınırı altında, 52 milyonu yoksulluk sınırı altında ve 11 milyonu ise işsiz olarak yaşam savaşı veriyor. Bu rakamlar yalnızca kayıtlı olanlardır. Gerçek rakamlar bunun çok üstündedir.

Emekçiler bu boğucu tabloyla boğuşurken, dinci-faşist saray rejiminin devlet kurumlarına yerleştirilen elemanlarının ise çifte maaş keyfi büyüyor. Kamunun çeşitli kademelerinde yer alan bakan yardımcılar, eski bakanlar, bürokratlar şirketlere yönetim kurulu üyesi olarak atanıyor ve bunlar "huzur hakkı" adı altında yüz binlerce lira maaş alıyorlar. 2021'de yasal düzenleme ile güvence altına alınan "huzur hakkı" sayesinde, Türk Telekom'un yönetim kurulunda bakan yardımcılar, Türksat yönetim kurulunda eski vekiller, rektörler, emniyet müdürleri, öğretim üyeleri vb. yüzlerce kişi çoklu maaş alıyor. Liste uzuyor, maaşlar yükse-



liyor. Bu asalak takımına devlet kasasından 2, 3, 4, 5 ve hatta kimilerine 11 maaş ödenirken, yanı sıra makam aracı, yakıt gibi pek çok harcamaları da kurum tarafından karşılanıyor. Dolar garantili olan maaşlara bir de vergi muafiyeti ekleniyor. Kaynakları birbiriyle alakalı olmayan maaşlar aylık 176 bin lirayı bulabiliyor. Bu yiyici takımına son olarak sarayın gözleri ışık saçan bakanı Nureddin Nebati'nin dört yardımcısı daha eklendi.

Bu astronomik maaşları ödeyen devlet hazinesi, işçi ve emekçilerden toplanan dolaylı ve dolaysız vergilerden oluşuyor. Emekçileri açlık ve yoksulluğa iterek toplanan bu vergiler çoklu maaşlılardan ise alınmıyor.

Yani milyonlarca işçi ve emekçi, bu asalakların üçer-beşer maaşlarını daha fazla sefaletle katlanarak ödemek zorunda kalıyor.

Temel ihtiyaç gıdalarından biri olan şekere yüzde 31 zam yapan Türkşeker'in yönetim kurulu üyeleri çift maaş alıyor. Toptan internet tarife fiyatlarına Haziran'dan itibaren geçerli olmak üzere yüzde 67 oranında zam yapan Türk Telekom'un yönetim kurulunda yer alan AKP'li 5 bakan yardımcısı çoklu maaş alıyor. Bakan yardımcısı olarak 39 bin 537 TL maaş alan bu asalaklara, Türk Telekom yönetim kurulu üyesi olarak da aylık 40 bin 618 TL maaş ödeniyor.

Milyonlarca emekçi en temel gıda

maddelerine bile ulaşmakta zorlanma yaşarken, bakan Nebati "Piyasada işler elhamdülillah iyi, piyasalar canlı" arsızlığını sergiliyor. Enflasyon resmi verilere göre bile yüzde 61,1'e yükselmışken, "Yıl sonunda enflasyonun makul bir seviyeye geldiğini hep birlikte göreceğiz" yalanlarıyla emekçileri kandırmaya çalışıyor.

Sermaye devletinin bu temsilcileri küstahlıkta sınır tanımıyor, emekçilerle adeta alay ediyorlar. Son aylarda alanlara çıkan, direnişe geçen işçi ve emekçiler, sergilenen bu pervasızlığın önünü kesmek için nasıl bir yolun tutulması gerektiğini göstermiş bulunuyorlar.

AKP-MHP rejiminin medyanın %95'ini kontrol ettiği sık sık dile getirilen bir olgudur. Ancak mafyatik rejim bu kadarla yetinmiyor. Bir de biat ettiremediği medyayı sürekli taciz eden, tehditler savuran, para cezaları kesen, ekran karrantan, erişim yasağı koyan aparatı var. Sarayın RTÜK adlı bu aparatı 7/24 nöbet tutarak biat etmeyen medyayı takip ediyor ve cezalandırmak için gerekçeler uyduruyor.

Milletvekillerinden oluşturulan bu kurulda muhalefet partilerinin temsilcileri de var. Ancak AKP-MHP koalisyonuna mensup olanlar çoğunluğu

RTÜK çocuk tecavüzcülerine kalkan oluyor

oluşturdukları için istedikleri kararı alabiliyorlar. Bu sayede RTÜK medya alanında 'sarayın giyotini' olarak çalışıyor.

Muhalef medyaya sık sık ceza kesen RTÜK'ün son icraatı işlerin iyiden iyiye çığırından çıktığını gözler önüne serdi. Erzurum'da Kuran kursunda çocukların istismar edilmesiyle ilgili haberleri yayınlayan TELE 1, Halk TV ve KRT, RTÜK tarafından cezalandırıldılar. Kuran kursunda çocuklara tecavüz davasını haberleştiren üç kanala yüzde 2 idari para

cezası veren RTÜK, çocuk tecavüzcülerine kalkan olma suçunu ve utancını da dosyasına ekledi.

Diyanet İşleri Başkanlığı'na (DİB) bağlı Hacı Bahattin Evi yatılı erkek Kuran kursunda 7 çocuğun tecavüze uğradığı ortaya çıkmış, olay büyük tepki çekmişti. DİB'in şefleri çocuklara yapılanlardan rahatsız olmadılar. Ne de olsa çocukların istismarı onların zihniyetine aykırı değil. Ancak tecavüzle ilgili davanın haberinin yapılmasından 'izzeti nefisleri' çok 'in-

cindi.' Bu kadarına tahammül edemedikleri için RTÜK'e şikayet ettiler.

Her zaman görev başında olan RTÜK anında 'incinen' DİB şeflerinin imdadına yetişiyor. Haberi yapan kanalları cezalandıran RTÜK, DİB şefi Ali Erbaş ve DİB'in kaymak tabakasını oluşturan zevatın yüreğine su serperek onları teskin ediyor.

Bu kepezelik, saray rejiminin tepeden tırnağa tam bir çürüme ve kokuşma içinde olduğunu gözler önüne seriyor. Yazık ki bu iğrenç rejimin en savunmasız kurbanları çocuklar oluyor...

Örgütlenme seferberliği ile görkemli 1 Mayıs'a!

Türkiye işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşıyor. Sınıfın büyük bir bölümü, AKP-MHP iktidarının ardı arkası gelmeyen zam furçasından dolayı açlık sınırının altında bir ücretle yaşam savaşı veriyor. Sermaye iktidarının, hayat pahalılığını 3-5 ayda bu kadar arttırmasının altında ezilen işçiler sağlık, eğitim, barınma gibi temel insani ihtiyaçlar konusunda yığınla sorun yaşıyor, temel tüketim maddelerine dahi erişemez duruma da düşürülmüştür. Büyük bir şatafatla açıklanan “%50’lik asgari ücret zammı” yılın ikinci ayında resmi enflasyonun bile gerisinde kalmış, sendikali işçilerin toplu iş sözleşmeleriyle aldıkları zam da aynı şekilde erimiştir.

Çalışan milyonlar tüm bu sorunlarla boğuşurken işsizlik de çığ gibi büyüyor. Sarayın aparatı TÜİK sahte hesaplarla gerçeği gizlemeye çalışsa da, işsizliğin vahim tablosunun örneklerinden biri geçen hafta Adıyaman’da yaşandı. Sürekli işçi alımı kapsamında açılan 53 kişilik kontenjana 25 bin kişi başvurdu. Temizlik kadrosu için başvuranlardan 2 bin 170’i üniversite mezunu gençlerden oluştu. Saray rejimiyle birlikte bu sorunun yaratıcıları olan kapitalistler, tam bir arsızlıkla işsizliği işçilere karşı bir tehdit aracı olarak kullanıyor. İşsizliğin vardığı vahim boyutu istismar eden sömürücü asalaklar, hak gasplarını arttırırken, kural dışı çalışmayı ‘olağan’ hale getirmek için uğraşıyorlar.

Tüm bunlara ek olarak dünyada yaşanan emperyalist paylaşım kavgasının Ukrayna’da savaşa dönüşmesinin yarattığı etkiler de AKP-MHP rejimi tarafından emekçilerin sırtına yıkılıyor. ABD ile ortaklarının Rusya’ya karşı ilan ettikleri ekonomik-ticari savaş dünya işçi ve emekçilerine ağır bir fatura olarak yansımaya başladı. Türkiye gibi ülkelerde ise emekçilerin yaşamlarında hissettikleri sonuçlar daha ağır olmaktadır.

Sermaye sınıfı ve onun saray rejiminin krizlerin ve savaşın ekonomik faturasını işçi ve emekçilere ödettiğini görüyoruz. Bu pervasızlık sömürü ve talana dayalı kapitalist sistemin yapısından kaynaklanırsa da işçi sınıfının dağınık ve örgütsüz olması, pervasızlıkta sınır tanımayan saray rejiminin işini kolaylaştırıyor. Fakat sermaye sınıfı ve onun siyasal uzantıları ile sendika bürokrasi işçileri sınıf bilincinden



İçinde bulunduğumuz günler sınıfın öncüleri nezdinde şimdiden özveriyle güçlü bir hazırlığa konu edilirse, 2022 1 Mayıs’ının görkemli geçmemesi için hiçbir neden yoktur. Yeter ki herkes üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirsin.

yoksun bırakmaya çalışıp, örgütlenmenin önüne engeller çıkarsa da işçiler öfke biriktirmekte ve zaman zaman eylemlerle tepkilerini ortaya koymaktadırlar. Yılın başında yaşanan fiili grevler, direnişler, geçim sıkıntısı ve ağırlaşan sorunlara karşı artan sokak eylemleri emekçilerde biriken tepkilerin dışavurumuydu.

İşte böylesi bir atmosferde, işçi sınıfı, “birlik, mücadele ve dayanışma” günü olan 1 Mayıs’ı karşılayacak. Saray rejimi-kapitalistler-sendika ağalarından oluşan ‘uğursuz üçlü’ işçi sınıfını eli-kolu bağlı tutmaya çalışsa da, bu yılın 1 Mayıs’ı sınıfın biriken öfkесinin alanlara taşması için bir çok imkan barındırmaktadır. 1 Mayıs, işçi sınıfının biriken mücadele potansiyelini örgütlü güce dönüştürmenin vesilesi haline getirilebilir. Bunun koşulları geçmiş yıllara nazaran çok daha elverişlidir. Mesele bu gücün örgütlü bir forma dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğine ve bunun nasıl yapılacağına düşünmektedir.

Tüm toplumsal sorunların kaynağı

olan ve bu sorunları döne döne tekrar üreten kapitalist düzende, zenginlikleri yaratan işçi sınıfı ile üretilen zenginliklere el koyan asalak sermaye sınıfı arasındaki çatışma kesintisizdir. İşçi sınıfı ne kadar bilinçli, örgütlü ve hakkını arayan konumda olursa, kazanımları da o kadar ileri olur. Aksi durumda, yani işçi sınıfı hak alma bilincinden yoksun ve örgütsüz kaldığı sürece daha ağır sömürüye maruz kalır, daha çok itilip kakılır. Son yıllarda yaşanan büyük hak kayıpları, örgütlü mücadelenin işçi sınıfı için olmazsa olmaz olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bu bağlamda zıt iki dünyanın karşı karşıya geleceği 1 Mayıs’a işçi sınıfıyla emekçilerin bu bilinçle hazırlanmaları ve taleplerini gür bir sesle dile getirmeleri büyük önem taşıyor.

İşçi sınıfının aşağıdaki talepleri gündel planda öne çıkıyor:

- Krizin faturası kapitalistlere!
- Örgütlemenin önündeki engeller kaldırılmalı!
- İnsanca yaşamaya yeten ücret!
- Herkese iş tüm çalışanlara iş güvenliği!

- İşten atmalar yasaklansın!
- 7 saatlik iş günü 35 saatlik çalışma haftası!

- Zamlar geri çekilsin!

İşçiler bu temel talepler ekseninde örgütlenme seferberliğine girmeli ve fabrikalardan havzalara uzanan geniş bir yelpazede 1 Mayıs hazırlık komitelerini kurmak için çaba harcamalıdır. İşçi sınıfı bu komitelerle 1 Mayıs’a yürümeli ve mücadelenin araçları olarak onları kalıcı hale getirmelidir.

İşçi sınıfı temel talepleri için mücadele ederken emperyalist savaşa, çocuk istismarına, kadın cinayetlerine, saray rejimi ve kapitalistler tarafından doğanın talan edilmesine, gençliğin geleceksizliğe mahkum edilmesine de karşı durmalıdır.

İçinde bulunduğumuz günler sınıfın öncüleri nezdinde şimdiden özveriyle güçlü bir hazırlığa konu edilirse, 2022 1 Mayıs’ının görkemli geçmemesi için hiçbir neden yoktur. Yeter ki herkes üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirsin. Çünkü burnundan soluyan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin öfkesi, akacak doğru kanallar arıyor.

Hayat pahalılığına, sömürüye, baskıya, emperyalist savaşa karşı duralım,

1 Mayıs'ta alanlarda taleplerimizi yükseltelim!

Birlik, mücadele ve dayanışma günümüz olan 1 Mayıs'ı bu yıl da olağanüstü koşullarda karşılıyoruz. Derinleşen ekonomik ve siyasal kriz yüzünden çalışma ve yaşam koşullarımız katlanamaz dereceye varmıştır. Elektriğe, doğal gaz, akaryakıt, gelen fahiş zamlar yüzünden hayatımız durma noktasına gelirken, pahalılık nedeniyle temizlik malzemelerinin yanına yaklaşamıyor, kuru ekmeğe dahi ulaşmakta zorluk çekiyoruz. Cebimizdeki deliğin iyice genişlediği tabloda, ücretlerimize yapılan göstermelik artışlar ise anında eriyor ve alım gücümüz iyice düşüyor. Milyonlar olarak açlık ve yoksulluk sınırının altında, borçlanarak ve temel tüketim ihtiyaçlarımızdan kıskarak ayakta kalmayı çabalamaktayız.

Bunlar yetmiyormuş gibi, ürettiğimiz zenginliğe el koyarak devasa boyutta kar ve ihracat rekorları kıran ağgözlü kapitalistler, güvencesiz, esnek, sendikası çalışmayı yaygınlaştırıyor. İşsizlik rakamları tırmanışa geçmesi bir yana, kangrene dönüşen bu sorunu patronlar çalışanlara karşı her zaman tehdit unsuru olarak kullanarak bizi aza razı etmeye çalışıyorlar. Sermaye sınıfının demir yumruğu olan AKP iktidarı ise patronlara sunduğu teşviklerle onların büyümesini sağlıyor, biz-



lerin elinde avucunda kalan ne varsa göz dikiyor ve sırasıyla gasp ediyor.

Tüm bunlar olurken, krizin bedelini bizlere ödetmek için baskı ve zorbalığın dozunu arttıran sermaye rejimi, her türlü hak arama mücadelesinin önüne geçmeye çalışıyor. Toplumda korku atmosferi yaratarak kapitalistlere dikensiz gül bahçesi sunuyorlar.

Diğer yandan emperyalist devletlerin egemenlik ve nüfus mücadeleleri yüzün-

den dünya halkları ağır bedeller ödemektedir. Ukrayna'da olduğu gibi savaş bölgesindeki halklar, savaşın tüm acımasız yüzünü yaşarken, dünyanın birçok yerindeki halklar ise açlığın ve yoksulluğun pençesine sürüklenmektedir.

ÇARESİZ DEĞİLİZ! ÇARE BİZİZ!

İşçiler, emekçiler, kardeşler; Yaşadığımız bu boğucu kuşatmadan kurtulmak

bizim ellerimizde. Çıkış yolumuz ise, gücümüzün farkına varıp sermaye sınıfına karşı dişe diş mücadele vermektir.

Bu 1 Mayıs'ta dünyanın bütün zenginliklerini üretenler olarak, karşı karşıya kaldığımız tüm saldırılara, baskı ve sömürüye karşı, rıza gösterip boyun eğmediğimizi gösterelim. Yılın ilk aylarından itibaren çorapta, tekstilde, motokuryelerde, gemi sökümde, işçiler "insanca yaşamaya yeten ücret", "sefalet dayatmasına hayır!", "zamlar geri çekilsin!" talebiyle mücadele ateşini yaktılar. Ülkenin dört bir yanında meydana gelen bu eylemlerde en meşru hakkımız olan üretimden gelen gücümüz kullanıldı ve birlik ve dayanışmanın güzelliğine erişildi.

Şimdi bu eylemlikleri taçlandırma ve örgütlü bir güce çevirmemiz için 1 Mayıs önemli bir dönemeçtir. Görkemli bir 1 Mayıs için fabrikalarımızda, sanayi havzalarımızda hazırlık komitelerini kurmak, var olan komiteleri güçlendirmek için adım atalım. Seferberlik ruhunu kuşanalım, 1 Mayıs günü alanda birliğimizin gücüyle, taleplerimizi haykırarak sermaye sınıfından istediğimizi alalım.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Belediye işçileri kazanana kadar grev diyor



önünde direnen işçilere çok sayıda kurum, siyasal yapı ve işçiler dayanışma ziyaretinde bulunuyor.

"EMEĞİMİZİN HAKKI İÇİN MÜCADELE EDİYORUZ"

Çorlu Belediyesi ile Belediye-İş ara-

zetemiz Kızıl Bayrak'a konuştu. Özçelik sözleşme taslağında ekonomik talepler dışında her maddede anlaşma sağlandığını ifade etti ve şunları söyledi:

"Ancak maaş, ikramiye ve sosyal yardımlar da anlaşma sağlanamadı" diyen Özçelik işçilerin kamu işçisi olarak görülme talebinden bahsetti. "Yakın zamanda belediyede grev oylaması yapılacak. Biz inanıyoruz ki işçi arkadaşlarımızın iradesi greve evet yönünde olacaktır" diyen Özçelik son olarak şunları vurguladı:

"Burada ek olarak belirtmek istiyorum ki, Çorlu'da 2019 yılında da TİS süreci tıkanmıştı. Aynı dönemde 2 farklı belediyede daha süreç tıkanmıştı. Burası CHP, oralarda da MHP ve AKP vardı. Yani iktidarı ile muhalefeti ile hiçbir parti emeğin yanında değil. Emeğin karşısındalar. Biz o yüzden sendika olarak o parti, bu parti diye bakmıyoruz. İşçilerimizin emeğinin hakkı için mücadele ediyoruz, etmeye devam edeceğiz."

KIZIL BAYRAK / İZMİR, TRAKYA

ÇİĞLİ BELEDİYESİ'NDE GREV

Çiğli Belediyesi'ne bağlı Çibel A.Ş. ile Genel-İş İzmir 8 No'lu Şube arasında süren ve 800'den fazla işçiyi kapsayan toplu sözleşme sürecinde toplam 83 maddeden 68'inde anlaşma sağlanırken, 15 ekonomik ve sosyal kapsamlı maddede anlaşma sağlanamamıştı. Firma yönetiminin yüzde 20'lerde kalan son teklifine karşılık sendika yüzde 40 talep etmişti. İşçilerin talepleri kabul edilmeyince sendika 7 Mart'ta grev kararını asmıştı.

6 Nisan gecesi grev kararının yasal süresi doldu. Çiğli belediyesi işçileri 6 Nisan gününe kadar toplu sözleşme görüşmelerinde hiçbir ilerleme kaydedilmemesi üzerine greve çıktı. Belediye

Tekstil Grup TİS süreci başladı!

Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye!

Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası (TTSİS) ile TEKSİF, Öz İplik-İş, DİSK Tekstil sendikaları arasında 26. Dönem Tekstil Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci başladı. Grup TİS'leri on bini aşkın tekstil ve dokuma işçisini doğrudan ilgilendiriyor.

1 Nisan tarihinden itibaren geçerli grup sözleşmesi için TEKSİF sendikası ile TTSİS'in ilk görüşmesi şubat ayında gerçekleşti. Grup sözleşmesine bağlı yedi bini aşkın üye işçisi olan TEKSİF, yapılan görüşmenin hiçbir ayrıntısını kamuoyuna paylaşmadı.

Diğer yetkili sendikalar, Öz İplik-İş ve DİSK TEKSTİL ise grup sözleşmesi kapsamına giren az üyeleri olduğu bahanesine sığınarak, sessizlik içindeler. "Asıl yetkinin TEKSİF'te olduğunu" söyleyerek, TEKSİF'in imzalayacağı sözleşmeyi koşulsuz kabul edeceklerini ilan ediyorlar.

Her üç sendikanın üzerine çöreklenmiş sendika ağaları, tekstil işçilerinin yaşam ve çalışma koşullarını ilgilendiren sözleşmeyi oldubittiye getirerek, yeni bir ihanete hazırlanıyorlar.

Hayat pahalılığı karşısında her geçen gün alım gücü düşen tekstil işçilerinin yaşam ve çalışma koşulları daha da ağırlaştı. Gerçek enflasyonun %100'ü geçtiği dikkate alınırsa, halihazırda yetersiz olan sözleşme taslağı da çoktan çöp haline dönmüş bulunuyor.

Yapılması gereken, mevcut sözleşme taslaklarını günün ihtiyacına karşılık verecek şekilde yenilemek ve tekstil patronlarının dayatmalarına karşı durmaktır.



Fakat sendika bürokratları işçilerden bağımsız bir şekilde hazırladıkları ve işçilerin onayını almadıkları sözleşme taslağını, işçilere doğru düzgün anlatmaktan bile geri durmaktadırlar.

Laf cambazlığı yaparak, taslağın işçiler tarafından anlaşılmasının önüne geçmektedirler. İşçilerden habersiz, kapalı kapılar ardından gerçekleşen sözleşme görüşmeleri, bir de işçilerin gücüne yaslanılmadığı ölçüde, tekstil patronlarının dayatmalarına açık hale gelmektedir.

"İyi niyet göstergesi" adı altında işçileri mücadeleden uzak tutan ve kapitalistlerin işçiler içindeki ajanı gibi çalışan bu bürokratik sendikal anlayış hüküm sürdüğü sürece, tekstil işçilerinin ihanete

uğraması kaçınılmaz olacaktır.

Tekstil işçileri iyi bir sözleşmeye imza atmak istiyorlarsa, ilkin bu sendikal anlayışa karşı bayrak açmak durumundadırlar.

Sendikalaşmayı aidat toplamaya indirgeyen ve sendikaları kendi şirketleri gibi gören ağa takımını koltuklarından söküp atmak için, tekstil işçisinin tabandan örgütlenmesi ve mücadelenin öznesi olması şarttır.

Tekstil işçisi, sendikaların içini boşaltan bu anlayışa karşı sınıf sendikacılığı esaslarını kılavuz edinmelidir.

Kazanmanın yolu, söz-yetki-karar hakkının işçilerin ellerinde olması ve fiili-meşru mücadelenin yürütülmesinden

geçmektedir.

Şimdi Grup Tekstil TİS kapsamındaki işçiler, yarın üyesi oldukları sendikanın ihanet sözleşmesiyle karşılaşmak istemiyorlarsa, fabrikalarındaki sessizliği bozmak için harekete geçmelidirler. Bunun için tabanda komiteler kurmalı, sözleşme görüşmelerine kendi temsilcilerini göndermelidirler.

Tekstil işçilerinin onayı olmadan hiçbir imzanın atılmaması için, tekstil işçisi taleplerini sonuna kadar savunulmalı ve bunun çerçevede "Kazanana kadar grev!" yaklaşımını esas almalıdır.

**DEV TEKSTİL
(DEVRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI)**

Peki, kime güvenelim?

Tabi ki kendimize! Bir araya gelince birden çok oluruz karınca misali. Tarafımız ve amacımız olsun! Gücümüz ve onurumuz olsun. İnsan gibi yaşamaya hakkımız olsun. İşçi sınıfının birliği bunların hepsini başaracak bir güç barındırıyor. Ama bir sorun var. İşçiler güven(e)miyor. Neden?

Dünyaya egemen düzenin sömürü çarkı gereği herkes kendi cebine çalışır olmuş. İşçiler örgütleniyor, çok güzel, fakat örgütlenmekle sorun çözülüyor. Yasalarda sendikalaşma var. Ama "sadece var". Gerisi bizim gücümüze kalmış, sınıf dayanışmasına kalmış. İşçinin işi biter mi? Asla...

İşçi sınıfının mücadelesi güvenden geçer!

Patrona karşı bir sözün olsun diye örgütlenirsin, mücadele edersin, sendikalaşırsın. Sonra sendika hakkını savunursun diye onunla da mücadele edersin. Senin hakkını güya savunan sendika yöneticilerinin altlarındaki arabalar, ferah yaşamları biraz kafa karıştırıcı değil mi ya?

Dünyamızda herkese yetecek kadar zenginlik var. Fakat emperyalist kapitalist düzende bu zenginlik bir avuç sömürücüye peşkeş çekiliyor. Diğer yandan yüz milyonlarca açlıkla, yoksullukla boğuşuyor. Milyarlarca insanı sömürü dü-

zenine mahkum etmek en hafif deyimle insanlık dışıdır.

Kimse bu düzenden memnun değil ama kimsenin sesini çıkartacak cesareti yok. Kaygımız var, korkumuz var, hayat şartlarımız ağır. Savaş var, zam var, mobbing var, hakaret var ama yaşama hakkımız yok. Öldürülen kadınlar, çocuk gelinler, aile içi şiddet... Ne yazık ki bunlar ve daha fazlası bizzat dünyaya hükmeden sistem tarafından üretiliyor. Saymakla bitiremeyeceğimiz kötülük cirit atıyor dünyamızda.

Kör, sağır, dilsiz mi olduk? Mevcut gi-

dişata tepkisizlik de gösteriyor ki, geçim sıkıntısı çeken insanların yönetilmesi kolaydır. Asgari ücrete zam yaptık diyenlerin çarşı pazara ne kadar zam geldiğinden haberleri yok sanırım. Ekmek lütuf, peynir lüks, zeytin göz hakkı oldu benim bereketli memleketimde.

Sorun var evet ama çözümü de var. Bir olalım, birlik olalım, biz olalım. Sömürüye mahkum değiliz. Mücadelemizle, ekmek kavgamızla hakkımızı "biz" alalım!

"Ekmek herkese yetecekti aslında. Tarlaya karga dadandı, ambara fare, Fırına hırsız, memlekete harami..."*

*Neyzen Tevfik

ÇERKEZKÖY'DEN ESKİ ADKOTÜRK DİRENİŞÇİSİ

Gelecek gençliğin mücadelesindedir!

Kapitalist sistem dünya ölçüsünde gençliğe hiçbir gelecek sunamıyor. Türkiye’de ise dinci-faşist rejim tarafından geleceksizlik sorununun daha da ağırlaştırılmasının yanı sıra koyu bir karanlık dayatılıyor. Her sene üniversite mezunlarının sayısının artması yalnızca diplomalı işsizlik oranının yükselmesi anlamına geliyor.

Son yıllarda yapılan araştırmalara göre, 15-34 yaş arasındaki 10 milyon 423 bin genç işgücü içerisinde yer almamaktadır. Kasım 2021 verilerine* göre üniversite mezunu işsiz sayısı 2 milyon 252 bine ulaşmış bulunmaktadır. Gelinek yerde ise, üniversite mezunu işsizlerin oranının yüzde 40’lara yaklaştığı hesaplanmaktadır.

İşsizliğin bu denli tırmanması, çoğu üniversite mezunu olan toplumun önemli bir kesiminin yurtdışına çıkma arayışlarını artırmaktadır. Üniversitede eğitime devam eden ve mezun olan gençlik ile toplumun eğitilmiş bir kesiminin bugün gündeminde en çok yer alan konu yurtdışına çıkıştır. Sadece işsizlik kaygısından dolayı değil çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı nedeniyle de gündemindedir. Sağlık emekçisinden bilgisayar programamacısına kadar bir dizi sektörde çalışanlar yurtdışına çıkmak için çaba harcamaktadır.

Yurtdışını kurtuluş olarak görenlerin çoğunun unuttuğu en temel gerçek ise, yaşadığımız sistemin kapitalist sistem



olmasıdır. Azgın bir sömürünün yanı sıra işsizlik ve geleceksizlik kapitalist sistemin yapısal bir sorunudur. Türkiye gibi ülkelerde ise bu sorunlar daha ağır yaşanmaktadır. Sorunların çözümü için yurtdışı arayışı, sorunlara karşı yürütülecek mücadeleden kaçışın bir ürünüdür. Dolayısıyla, bireysel kurtuluş arayışları yerine, sorunları yaratan kapitalist sisteme ve sorunları derinleştirenlere karşı mücadeleyi yükseltmek sorumluluğu karşımızda durmaktadır.

İşsizliğin ve geleceksizliğin her geçen gün derinleştiği, gençliğin çözüm yolu olarak yurtdışı hayalleri kurduğu böylesi bir dönemde, dinci-faşist rejimin başı Erdoğan gençliğe, “Yakın çevrenizden başlayarak ülkemizi, imkânınız olursa dünya-ya gezip görmek, farklı kültürleri tanımak

için şartlarınızı zorlayın” çağrısı yaptı.

Bugün ekonomik krizin yarattığı ağır faturayı çok yönlü ödemek zorunda bırakılan gençlik en temel insani hakları olan barınma, beslenme, ulaşım ve eğitim haklarına dahi ulaşamazken, dinci-faşist rejimin şefi yaptığı bu çağrıyla gençlerle alay etmektedir. Ve elbette, milyonlarca emekçinin ve emekçi çocuğunun açlık ve yoksulluk sarmalıyla boğuştuğu bir dönemde yapılan bu çağrı, kapitalistler ile yağma ve talandan milyonlar kazananların çocuklarına yapılan çağrı olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Gençliğe işsizlik ve koyu bir geleceksizlik sunanların bu pervasızlığına karşı haklarımız, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, yaşadığımız tüm sorunları üreten kapitalist sisteme ve bu sistemin yarattığı

sorunları daha da ağırlaştıran dinci-faşist rejime karşı örgütlü bir mücadele hattı örmek, sorunlarımızın çözümüne giden yolu açacaktır.

Dinci-faşist rejimin şefinin yaptığı pervasız açıklamalara karşı sessiz kalmayalım. Bulduğumuz her alanda bu düzene ve onun temsilcilerine karşı mücadeleyi yükselterek, bu açıklamalara gereken yanıtı verelim.

Bireysel kurtuluş yolu aramak yerine geleceğimiz için ellerimizi birleştirelim, örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

K. SÖNMEZ

* Veriler Genç İşsizler Platformu’nun Kasım 2021 tarihli raporundan alınmıştır...

Gençlikten ulaşım zammına karşı eylemler

Devrimci Gençlik Birliği, her gün en temel insani ihtiyaçlara getirilen zamlara ve İBB’nin ulaşım getirdiği zammın ilişkin İstanbul Üniversitesi yemekhanesinde ajitasyonlar eşliğinde ses çıkarma eylemi gerçekleştirdi.

İÜ öğrencilerini ses çıkarmaya çağıran seslenmede şunlar ifade edildi:

“Hepinizin bildiği gibi İstanbul Büyükşehir Belediyesi ulaşım %40 zam yaptı. Bizler yılın başından beri barınmıyoruz, yılın başından beri beslenme hakkımıza zamlar getiriliyor.

Şimdi de ücretsiz ve nitelikli olması gereken ulaşım hakkımıza zamlar getiriliyor. Biz gençlik olarak bu zamları kabul etmiyoruz. Yaşamlarımızı çekilmez hale getirenler, eğitim hakkımızı gasp edenlere karşı herkesi ses çıkarmaya çağırıyoruz.”

“AKBİL BASMA TURNİKEDEN ATLA”

İBB’nin ulaşım getirdiği yüzde 40 oranındaki zamlarına karşı bugün gençlik örgütleri basın açıklaması ve AKBİL basmama eylemi gerçekleştirdi. İBB’nin Saraçhane binası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında “Ücretsiz ve nitelikli ulaşım hakları satılamaz!” şiarlı ozalet açıldı. Pandeminin ardından başlayan eğitim döneminde barınma ve beslenme başta olmak üzere bir dizi hakkın gasp edildiği belirtilen açıklamada şunlar vurgulandı:

“Kriz var diyerek en temel haklarımız olan beslenme, barınma, ulaşım haklarımız bizlere fahiş ücretlerle satıl-

mak isteniyor! Krizin faturası bizlerin omuzlarına yüklenmek isteniyor! Ancak krizi biz yaratmadık, faturayı da biz öde-meyeceğiz!”

Açıklamada son olarak şunlar belirtildi:

“Ulaşım başta olmak üzere beslenme ve barınma en temel insani hakları. Ücretsiz ve nitelikli olmalıdır. Haklarımızı alıncaya dek bulunduğumuz her alanda mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz!”

Basın açıklamasının ardından Vezneciler metro istasyonunda ve Mecidiyeköy Metrobüs durağında AKBİL basmama eylemi gerçekleştirildi. Turni-

kelerden atlayan gençlik örgütleri ajitasyonlar eşliğinde herkesi AKBİL basmaya çağırdı.

Metro içerisinde yol boyunca İBB’nin %40 lık oranındaki zammın kabul edilemeyeceğini, zamlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini anlatan ajitasyonlar çekildi.

Metro içerisindeki işçiler, emekçiler ve gençler de ses çıkarma eylemine ilgiyle destek verdiler.

Eyleme imzacı olan gençlik örgütleri şu şekilde:

Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci Gençlik Birliği, Dev-Güc, HDP Gençlik Meclisi, Kaldıraç Üniversite, KÖZ, Marksist Fikir Toplulukları, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu, Özgürlükçü Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Hasan Can Çoban ihmaller zinciri nedeniyle hayatını kaybetti...

“Cinayetin sorumlularını biliyoruz”

2 Nisan günü Hacettepe Üniversitesi Merkez Erkek Öğrenci Yurdu'nda ihmaller zinciri nedeniyle Hemşirelik Fakültesi 3. Sınıf öğrencisi Hasan Can Çoban hayatını kaybetti. Çoban'ın ihmaller zinciri nedeniyle yaşamını yitirmesine dönük eylemler gerçekleştirildi.

SES ÇIKARMA EYLEMİ VE YURT ÖNÜNDE ANMA

Hasan Can Çoban için Hacettepe Üniversitesi Beytepe yemekhanesinde ses yükseltme eylemi gerçekleştirildi.

Hasan Can Çoban için gerçekleştirilmek istenilen anmaya yurdun önüne barikat kuran polisler sınırlı sayıda Hacettepe Hemşirelik ve Tıp öğrencileri dışında yurt önüne kimseyi almadı. Yurt bahçesine karanfil bırakılarak kısa bir anma gerçekleştirildi. Polis saldırısına ve engelleme girişimine alkışlar eşliğinde “Hasan Can Çoban isyanımızdır” sloganı atarak yanıt verildi.

Anmanın ardından Ankara Tabip Odası'na geçilerek basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısında söz alan ATO yönetim kurulu üyesi anmanın polis tarafından engellenmesini protesto etti. TÖK adına yapılan konuşmalarda Hasan Can'ın ihmaller silsilesi sonucu hayatını kaybettiği vurgulandı. Basın toplantısı konuşmalar sonrasında sonlandırıldı.

“CİNAYETİN SORUMLULARINI BİLİYORUZ”

Hacettepe Üniversitesi'nden dönem 5 öğrencisi ve TTB Tıp Öğrencileri Kolu'ndan İlkey Çelik 2 Nisan gecesi ihmaller sonucu kaybedilen Hasan Can Çoban'ın



yaşamını yitirmesine ilişkin gazetemiz Kızıl Bayrak'a şunları ifade etti:

“Arkadaşımızı kaybetmemizin üzüntüsünü bizde derinleştiren arkadaşımızı kurtarabilecekken kaybetmiş olmamız ve ihmallerin hala sürüyor olması. Biraz ihmallerden bahsetmek istiyorum. Hasan Can Sıhhiye Yurdu'nda kalıyor. İlk olarak temel yaşam desteğine başlanıyor, aynı zamanda ambulans aranıyor. Üniversiteye bağlı bir yurt olduğu için üniversite hastane içindeki acil durumlarda çalıştırılan mavi kod çalıştırılmaya çalışılıyor ancak mavi kod çalışmıyor.

Hasan Can'ın vefatını öğrendikten sonra bize her yerde 2222 olan ve herkesin böyle bildiği mavi kod hattının farklı bir numarayla aylar öncesinde değiştirildiği söyleniyor. Mavi kod telefonlarının üzerinde değiştirilmemiş, bu bilgi önceden verilmemiş olduğu için biz gerekli

tedbiri alamadık ve mavi kodu çalıştıramadık.

Hacettepe Sıhhiye Öğrenci Yurdu Onkoloji Hastanesi'ne yalnızca 50 m uzaklıkta ve 50 m uzaklıktaki hastaneden ambulans 30. dakikada gelebiliyor.

Arkadaşımıza o saate kadar temel yaşam desteği arkadaşları tarafından yapılıyor ama damar yolu açılmıyor. Yüzlerce sağlık öğrencisinin kaldığı bir yurttan “sağlık kiti olarak ne var” diye sordüğümüzde bizlere ‘battaniye, pamuk, lastel’ deniyor.

Toplu yaşam alanlarında olması gerekenler Sıhhiye Öğrenci Yurdu'nda maalesef yok.”

Çadırlardan kaynaklı ambulansın gelemediğini ifade eden İlkey Çelik “Ne Hasan Can'ın ölümü ne Enes Kara'nın intiharı sadece birer ölüm olarak kalmamalı. Yetkililer sorumluluk almalı, prob-

lemeler, niteliksiz denetim anlayışı artık değişmeli” dedi.

Sürecin takipçisi olacaklarını ifade eden Çelik “Hasan Can Çoban'ın da Enes Kara'nın da anısına sahip çıkacağız” vurgusu yaptı.

“SIRA ARKADAŞLARIMIZIN HESABINI SORACAĞIZ”

Ankara TÖK üyesi Şirvan Çeliker de Hacettepe Üniversitesi'nde Hasan Can Çoban için yapılmak istenen anmanın rektör-dekan-polis iş birliği ile engellenmediğini belirterek şunları söyledi:

“Ne Enes Kara'nın ölümü bir intihar ne de Hasan Can'ın ölümü sadece bir kalp krizi.

Bunlar cinayet.

Sorumlularını biliyoruz. Sıra arkadaşlarımızın hesabını soracağız!”

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Arkadaşımızın ölüm sebebi sömürü düzenidir

defalarca ifade ettiler.

Yurt yönetimi ve Hacettepe Üniversitesi, arkadaşımızın ölümünün üstünü kapatmak için uğraştı. Arkadaşımızın cenazesi apor topar ailesine teslim edildi. Anma yapmak isteyen arkadaşlarımıza polis-rektörlük işbirliğiyle müdahale edildi. Otopsi yapılmadan ve kimsenin haberi olmadan defnedilmesi için uğraştılar. Ardından TÖK ve öğrencilerden gelen tepkiler üzerine soruşturma başlatacaklarına dair kısa bir açıklama

yayınlasalar da bizler biliyoruz ki bu ihmallerin sorumlusu üniversite ve yurt yönetimidir. Basit bir açıklama ile kendilerini aklamaya çalışsalar da bizler sorumluların kim olduğunu gayet iyi biliyoruz, arkadaşımızın hesabını soracağız.

Öğrencilerini sadece müşteriden ibaret gören üniversiteler eğitim, barınma, sağlık ve yaşam gibi temel haklarımızla ilgilenmemektedirler.

Sibel Ünlü'nün, Enes Kara'nın, Hasan Can Çoban'ın ve adını saymadığımız

nice arkadaşımızın katili sömürüye dayalı sermaye düzenidir. Kapitalist sistem bizlere koyu bir geleceksizlikten başka bir şey vadetmemektedir. Hastaneye 50 metrelik bir mesafede hayatını kaybeden arkadaşımızın ölümü bu kokuşmuş düzenin bir an önce tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiğini bizlere bir kez daha göstermiştir.

Tüm sıra arkadaşlarımızı haklarımızı, özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmaya, kaybettiğimiz sıra arkadaşlarımızın hesabını sormaya çağırıyoruz.

HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR DGB'Lİ

Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi öğrencisi Hasan Can Çoban, Sıhhiye Merkez Öğrenci Yurdu'nda 2 Nisan'da hayatını kaybetti. Arkadaşımızın ölüm sebebinin kalp krizi olduğu açıklandı. Fakat biz, Hasan'ın, yaşama şansı varken bir dizi ihmal sonucunda hayatını kaybettiğini biliyoruz. Müdahale eden intern hekim arkadaşlarımız mavi kodun çalışmadığını, 50 metre uzaklıktaki Onkoloji Hastanesi'nden sedye dahi verilmemesini, yeterli acil yardım kitlerinin bulunmadığını, ambulansın zamanında gelmediğini, ihmaller silsilesinin sıra arkadaşımızın ölümüne sebep olduğunu

NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / 2

H. Fırat

NATO'nun Kasım 2006'daki Riga Zirvesi'nin ardından, Aralık 2006'da verilmiş konferansın kayıtlarından oluşan bu metin, ilk kez olarak Nisan 2007'de üç bölüm halinde Kızıl Bayrak'ta (Sayı: 2007/14-16, 13-27 Nisan 2007) yayınlanmıştır...

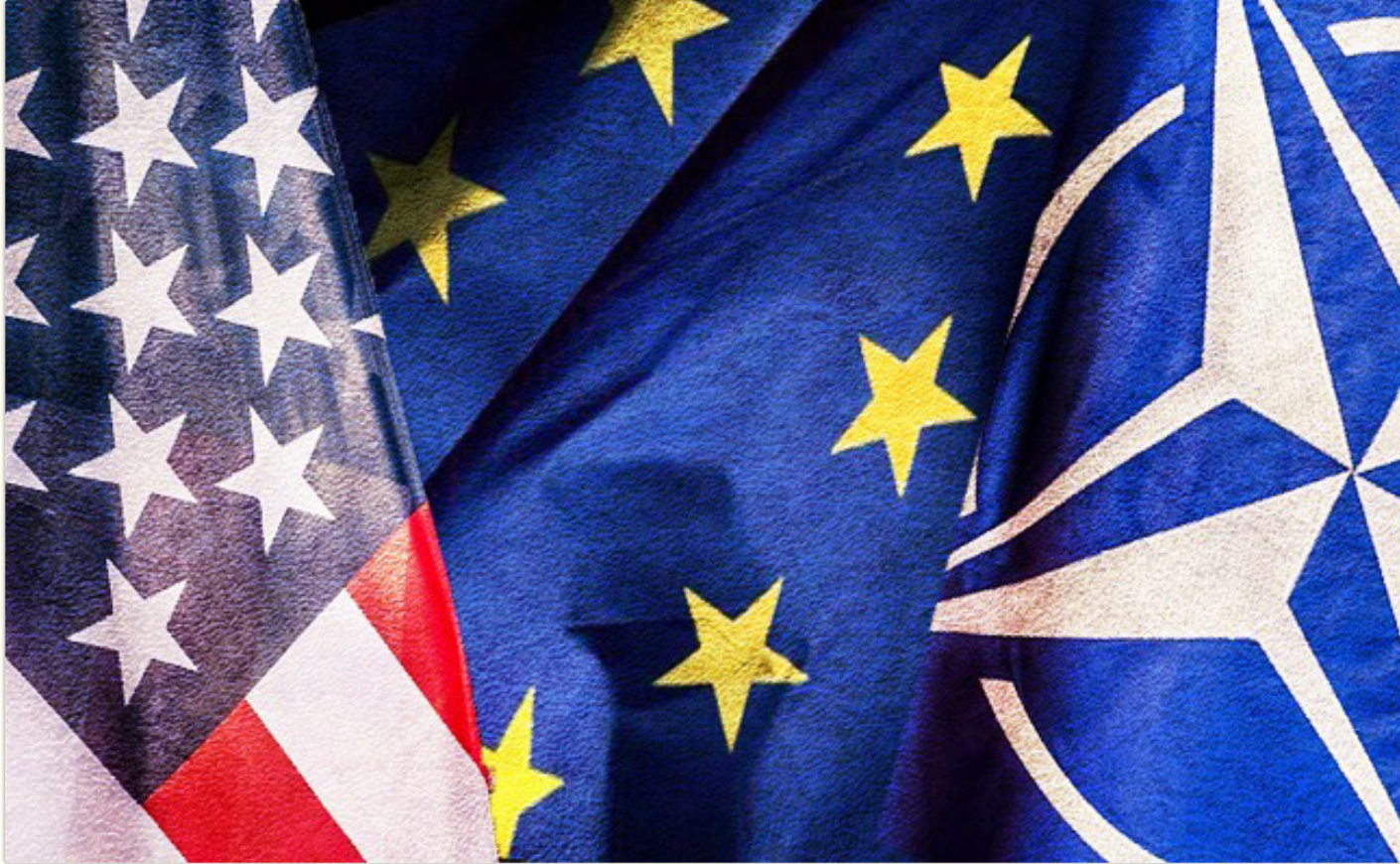
SİSTEM İÇİ ÇELİŞKİLERİ DENETLEME VE ÇIKARLARI UZLAŞTIRMA ARACI

Sonradan, Sovyetler Birliği'nin savaşa katılmasının ardından, farklı bir yön de kazanmakla birlikte, İkinci Dünya Savaşı emperyalist kampın kendi içinde yeni bir emperyalist paylaşım savaşı olarak başlamıştı. Savaşın sonunda bütün bir kapitalist-emperyalist dünya kampı, ABD'nin o gün için tartışmasız olan hegemonyası altında birleşti. Savaştan hemen hiç zarar görmeyen ve gücünü büyüterek çıkan tek emperyalist güç ABD idi. Bu da ona tartışmasız bir üstünlük, tüm ötekiler tarafından doğal biçimde kabul edilen yeni emperyalist hegemon güç konumu kazandırmıştı. Bu, emperyalist kampın kendi içinde, bir dönem için belirgin bir uyum anlamına geliyordu.

Fakat bu çok sürmedi. Daha '60'lı yılların başında bazı sorunlar, çelişki ve çatışmalar kendini göstermeye başladı. Kapitalizmin eşitsiz ve sızmalı gelişme yasası işlemiş, savaşın adeta yere serdiği Avrupalı emperyalistler, aradan henüz iki on yıllık bir süre bile geçmemişken kendini toparlamış ve kendi özel çıkarları konusunda ABD ile bazı sorunlar yaşamaya başlamışlardı.

Fransa'nın '60'lı yılların başında NATO'nun askeri kanadından çekilmesi bunun bir örneğidir. Bugünkü AB'ye varan oluşumun bir Almanya-Fransa mihveri olarak gelişmesi, Almanya'nın el altından Fransa'nın ABD hakimiyetine muhalefeti desteklemesi, desteklemekten de öteye, dipten dibe teşvik etmesi, yine bunun bir örneğidir.

Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ve Varşova Paktı'nın dağılışından beri ise artık durum belirgin biçimde değişmiş bulunmaktadır. Zira bu, iç çelişki ve çatışmaları dizginleyen, sınırlayan, nispeten kolayca uzlaşmayı zorlayan çok önemli bir engelin ortadan kalkması demektir. O zamandan beri emperyalist batı kampının kendi iç çelişki ve çatışmaları gitgide daha açık bir görünüm kazandı ve doğal



NATO temelde işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına karşı bir tehdit aracı, bir şantaj ve saldırı örgütüdür. Ama aynı zamanda, ginen yerde özellikle ABD emperyalizmi payına, Batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri kontrol etmenin, çıkarları mümkün olduğu kadar uzlaştırıp bağdaştırabilmenin de bir aracıdır.

olarak bunlar NATO bünyesinde de kendini gösterdi. '60'lı yıllarda NATO'nun askeri kanadından çekilen Fransa, '89 yılı kılışının ardından geri dönmüş olsa bile, süreç gerçekte olanaklı olduğunca ABD hegemonyasından kurtulmak yönünde ilerliyor.

Bu kendini, AB bünyesinde, gitgide NATO'ya bağımlılığı da azaltacak yeni organizasyonların geliştirilmesi olarak gösteriyor. Bir ara büyük gürültülere konu olan Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası (AGSP), bunun bir ifadesi idi. Almanya ve Fransa önderliğinde, AB'nin uzantısı bir yeni Avrupa ordusu olarak düşünülen bu proje, tam da NATO'nun 50. yılı kutlamalarına vesile olan o aynı Zirvede (Nisan 1999 Washington Zirvesi), çetin pazarlıklara ve çekışmelere neden olmuştu. Burada bir yandan NATO'yu dünya polisi haline getirmenin sorunları tartışılırken, öte yandan Avrupalı emperyalistlerin kendi uluslararası askeri

örgütlenmesi olarak AGSP tartışılıyordu.

Bunun çetin pazarlıklara konu olması, projenin gerisindeki gerçek niyet ve hesapların taraflarca açık olmasından kaynaklanıyordu. ABD projeye karşı çıkmıyor, fakat onu NATO'nun bir uzantısı olarak görmek ve böylece denetimi altında tutmak istiyordu. Oysa Fransa ve Almanya için sorun, tam da ABD hegemonyasının askeri-politik biçimi olan NATO'ya bağımlılıktan kurtulmanın bir adımı olarak projeyi geliştirmekti.

ABD'nin NATO'ya alternatif olma niyet ya da potansiyeli taşıyan bu türden adımlara karşı bu hassasiyeti, bize örgütün daha önce sözünü ettiğimiz temel fonksiyonlarından birini göstermektedir. NATO, ABD emperyalizminin elinde, öteki emperyalistleri denetim altında tutmanın, herşeye rağmen kendini gösteren çelişki ve çatışmaları dizginleyip uzlaştırmının da temel önemde bir aracıdır. Onun bu özelliği ABD için bugün

her zamankinden daha önemlidir. Zira onun bir döneme kadar tartışmasız olan egemenliğine kampın içinden itirazlar gelenen yerde daha açık ve güçlü bir biçimde ortaya konulabilmekte, bu çerçevede, bunları dizginleyebilmenin bir temel aracı olarak NATO'nun önemi de, ABD payına artmaktadır. ABD, kendi dünya imparatorluğu hesapları ve stratejisi çerçevesinde, NATO'yu öteki emperyalistler üzerinde bir denetim aracı, çelişki ve çatışmaları kontrol aracı olarak elde tutmak istemektedir.

Evet, NATO temelde işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına karşı bir tehdit aracı, bir şantaj ve saldırı örgütüdür. Ama aynı zamanda, ginen yerde özellikle ABD emperyalizmi payına, Batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri kontrol etmenin, çıkarları mümkün olduğu kadar uzlaştırıp bağdaştırabilmenin de bir aracıdır. Avrupa'da AB genişlemesine, üstelik onu önceleyerek NATO ge-

nişlemesinin eşlik etmesinin gerisinde, aynı zamanda bu var.

Amerikalı stratejistlerin, Amerikan hükümetlerine akıl hocalığı yapanların yazdıklarına baktığımızda, buradaki amacı tüm açıklığı ile görebiliyoruz. Bu insanlar, Avrupa Birliği'ni, özellikle de Fransa-Almanya mihverini, denetim altında tutabilmenin önemine özellikle işaret etmektedirler. Bunun bir dizi yol ve yöntemi üzerinde durmakta, NATO'nun bu açıdan oynayabileceği role de özel bir tarzda işaret etmektedirler. Onlar AB'nin genişlemesine elbette doğrudan karşı çıkmıyorlar. Fakat ABD, eğer Avrupa üzerindeki denetimini korumak ve çıkarlarını güvenceye almak istiyorsa, AB genişlemesine paralel olarak, NATO'yu da genişletmeyi bilebilmeli, diye düşünüyorlar. ABD yönetimlerine de bunu öneriyorlar. Nitekim sonuçta yapılan da zaten bu olmaktadır.

1989 çöküşünden beri NATO Avrupa'da AB'ye paralel, fakat ondan daha hızlı bir biçimde, onu önceleyerek genişlemektedir. Ne de olsa bu her bakımından daha kolaydır. Neden daha kolaydır? Zira ne yerine getirilmesi gerici burjuva yönetimlerini zorlayan "kriterler"i var ve ne de yeni üyeliklerin getireceği gereksiz özel bir ekonomik yük. Türkiye elibeş yıldır bir NATO ülkesi ve bunun emperyalistlere getirdiği herhangi bir yük yok. Tersine, onlar hesabına her açıdan bir olanaktır bu üyelik.

Oysa aynı Türkiye, on yıllardır kendini paraladığı halde, bir türlü AB üyesi bir ülke olamıyor. Zira olması durumunda bu, emperyalist ittifak için bir dizi sorun ve yük demektir. AB'ye bir uyum süreci gerekiyor, yeni aday ülkeler için. Ama NATO için böyle gereksiz can sıkıcı süreçler yok. Dolayısıyla NATO daha çok rahat bir biçimde genişleyebiliyor.

Önden NATO genişliyor, arkadan zamanla AB. Baltık ülkeleri henüz AB'ye üye olmadan önce NATO'ya girmiş durumda idiler. Aynı şey Bulgaristan ve Romanya için de geçerli. Bu ülkeler çoktandır NATO üyesi, ama henüz AB üyesi değil. (Söz konusu iki ülke, bu konferansı izleyen günlerde, Ocak 2007'de, nihayet AB'ye tam üye olarak alındılar -HF)

Ve bu önden genişleme, aynı zamanda, ABD'nin Avrupa Birliği genişlemesini NATO üzerinden kontrol etmesi anlamına

da geliyor. Aynı zamanda diyorum, zira bu tek, hatta asıl amaç değil. Asıl amaç elbette ABD'nin Avrupa'ya NATO üzerinden sağlam bir biçimde yerleşmesidir. Bu onun çok yönlü hesap ve çıkarlarının bir gereğidir. ABD, Avrupa'dan öteye, Avrasya üzerinde bir egemenlik kurmak peşindedir. Onun dünya imparatorluğu hesapları bunu gerektirmektedir. Tüm öteki adımların ve araçların yanı sıra, NATO genişlemesi de, bu stratejik hesapların içine oturmaktadır. AB genişlemesini bu yolla kontrol etmek de bunlardan biridir, ama yalnızca biridir.

NATO bünyesine alınmış ülkeler, dolaysız olarak Amerikan emperyalizminin askeri ve siyasal hegemonyası altına da girmiş olmaktadır. Böylece ABD, bu ülkeleri, tüm öteki yol ve yöntemlerin yanı sıra, bir de bu yoldan egemenlik ve kontrol altında tutmaktadır. Polonya güya AB üyesidir, ama AB'den çok ABD'nin denetiminde ve hizmetindedir. Bunu tüm öteki eski Doğu Bloku ülkeleri için de söylemek olanaklıdır. Fransa ve Almanya'nın açık muhalefetine rağmen Irak'a karşı oluşan emperyalist koalisyonun Avrupalı bileşimi, bu gerçeği ayrıca tescil etmiş durumdadır.

Öte yandan, Avrupalı emperyalistler, tümüyle ayrı bir baş çekemedikleri sürece, politikalarını ve dolayısıyla çıkarlarını, ABD ile bağdaştırma yolunu tutuyorlar. ABD de bunun farkında, hem de çok iyi biçimde. ABD onların henüz cepheden ve geri dönülmez biçimde kendi karşısına

geçemeyeceklerini çok iyi biliyor. Bunu Irak savaşı sırasında, savaşa muhalefet ederek Fransa ve Almanya bir biçimde gösterdi, ayrı bir baş çekmeyi denedi. Emperyalist batı kampında İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde ilk kez bu çapta bir çatlak ortaya çıkmıştı. ABD'nin bu çıkışı hazmedemediğini, yeni ve eski Avrupa türünden söylemlerle AB'yi bölmekle tehdit ettiğini, hatta işi özellikle Fransa'yı cezalandırmaktan söz etmeye vardırıldığını biliyoruz. Ama ne mutlu onlara ki, tam da Irak direnişi sayesinde, ABD'nin muhtemel şerrinden kendilerini kurtarabildiler. Irak direnişinin yarattığı sonuçların ağır etkisi altında ABD, Almanya ile Fransa'nın dünkü muhalefetini unuttu, önemli olan bundan sonrasını birlikte götürebilmektir deyip onlara uzlaşma elini uzatmak zorunda kaldı. Onlar da savaşın hemen ardından zaten muhalefetten yüzgeri etmiş, ABD'nin Irak'taki emperyalist işgaline BM kararları üzerinden onay vermişlerdi.

Ama bu olay bile, Avrupalı emperyalistlerin halihazırda ABD emperyalizminin karşısına kolayca çıkamadıklarını göstermektedir. Bunu kaldırabilecek bir güç ve hazırlıktan henüz yoksunlar. Bunun için hala zamana ihtiyaçları var. Bu nedenle, ABD'nin bugünkü gücü ve avantajlarını gözeterek, cepheden bir karşı karşıya gelişten olanaklı olduğunca kaçınmaya, işleri daha ihtiyatlı götürmeye, geleceğin kaçınılmaz karşı karşıya gelişlerine mümkün mertebe suyuandan

giderek hazırlanmaya çalışıyorlar.

Tarihsel nedenlere de bağlı olarak, Fransa bu konuda daha atak ve açık davranırsa da, bu sinsi ve derinden gidiş Almanya için çok açık bir davranış biçimidir. Irak savaşının hemen öncesinde SPD, Irak savaşına muhalefet ederek seçimi kazandı. Ama Alman emperyalizmini ABD karşısında zamansız olarak belli bir sıkıntıya da sokmuş oldu. Daha o zamandan Hristiyan Demokratlar bu tutuma açık bir biçimde muhalefet ediyorlardı. Hükümet olduklarından beri de ABD ile ilişkileri mümkün mertebe düzeltmeye çalışıyorlar. Zira ABD ile zamansız bir atışmayı kaldırabilecek durum olarak olmadıklarını biliyorlar. Bu, bugünkü koşullarda Alman tekellerinin çıkarlarına çok uygun bir yol ve politika değil henüz.

Zamansız olarak buna girişmek istemiyorlar dedim. Ama bu, çelişkilerin tümünden yatışması ya da uyutulması anlamına da gelmiyor. Çelişkiler ve bunun ürünü sürtüşmeler, hatta çatışmalar, her şeye rağmen varlığını sürdürüyor. Nitekim bunu son zirve üzerinden bir kez daha görmüş olduk. Kapsamlı Siyasal Yönerge başlığı taşıyan ve otuz küsur maddeden oluşan bir bildirge yayınlandı, bu son zirvenin ardından. ABD'nin NATO'ya vermeye çalıştığı yeni yönün çerçevesi var bu belgede. Önümüzdeki dönemin stratejik yaklaşımları formüle ediliyor. Büyük ölçüde ABD'nin arzularına ve ihtiyaçlarına göre hazırlanmış. Ama Zirve'de bu da Fransa ve Belçika'nın açıktan, Al-



manya'nın ise daha dolaylı muhalefetiyle karşılaştı. Bazı hararetli pazarlıklara konu oldu. Sonuçta hiç değilse şimdilik belli bir uzlaşmaya bağlandı. Büyük ölçüde ABD'nin hesaplarına, ihtiyaçlarına ve öncelikli tercihlerine göre saptanmış yönerge imzalandı imzalanmasına ama, bunun uygulanmasında tüm ülkelerin tam onayı, yani oybirliği koşulu da, Fransa ve Belçika'nın çok özel muhalefetiyle belgeye eklendi. Sonuçta hem Amerika'nın ortaya koyduğu siyasal çerçeveyi onaylamak zorunda kaldılar, ama hem de uygulanması konusunda veto hakkını da kazanmış oldular. Böylece gelecekte kendi çıkarlarına uygun olarak yapacakları kirli pazarlıklar için önemli bir avantaj elde ettiler.

Bütün bunlar NATO'nun bir yandan ortak çıkarlara hizmet ederken, öte yandan farklılaşan çıkarları denetim altında tutmanın ve karşılıklı tavizlerle uzlaştırmanın bir aracı olduğunu göstermektedir. Söylenenlerden anlaşılmış olmalı; temelde ABD'ye hizmet etse de, örgütün bu işlevinin, ittifak bünyesindeki öteki emperyalistler için de hala bir anlamı ve önemi var.

DÜNYA JANDARMALIĞI VE SUDAN BAHANELER...

NATO'nun gerçekte aynı zamanda bir iç savaş örgütü olduğu olgusu üzerinde daha önce durdum. Varşova Paktı'nın ayakta olduğu dönem boyunca onun bu rolünün daha belirgin bir biçimde ön plana çıktığını vurguladım. O zamanlar bir soğuk savaş dengesi, bir "nükleer dehşet dengesi" söz konusuydu. Taraflar orduları karşılıklı olarak konumlandırmak, savaş makinelerini teknolojik olarak sürekli besleyip yetkinleştirmek, ama öylece de kalmak zorunda idiler. Oysa ittifak üyesi ülkelerin sosyal mücadelelerine, iç sınıf mücadelelerine müdahale, bu çerçevede Kontrgerilla ya da Gladio türü karanlık örgütler aracılığıyla kirli savaş, sürekli bir uygulamaydı. Bu alanda fiili icraat olarak NATO'nun yapmakta olduğu ve yapacağı çok iş vardı. Onun fiili icraat olarak uluslararası bir iç savaş örgütü işlevini öne çıkaran buydu.

Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve Doğu Bloku'nun dağılması sonrasında, NATO'nun uluslararası bir savaş aygıtı olarak da rolünü artık fiiliyata döktüğünü görüyoruz. İlk uygulama Yugoslavya'ya karşı savaş olmuştu ve bu savaş, anlamlı bir tutumla, NATO'nun dünya polisi ilan edildiği Washington Zirvesi'nin hemen öncesinde başlatılmıştı. Yine de Yugoslavya, Avrupa sahasında bir ülke idi. Misyon alan dışı olsa da, coğrafya alan içi idi. Coğrafya olarak da "alan dışı" olan ilk ülke Afganistan oldu.

11 Eylül'ün hemen ardından, NATO



ABD'ye siyasal açıdan tam desteğini açıklamış, bu desteğin askeri bir biçim alabileceğini ilan etmiş, bunu da ünlü 5. Maddeye (Herhangi bir ittifak üyesi ülkeye yapılmış saldırı ittifakın tümüne yapılmış kabul edilecek ve buna göre mukabele görecektir, mealindeki maddeye) dayandırmıştı. Buna rağmen Afganistan'a karşı savaş başlangıçta daha çok bir Amerikan müdahalesi olarak başladı, NATO ve emperyalist müttefiklerin askeri desteği ve savaşa katılımı, bu ilk aşamada daha dolaylı biçimlerde gerçekleşti. Fakat 2001 sonbaharında başlayan Afganistan işgalinin resmi sorumluluğunun ve komutasının 2003 yılından itibaren artık resmen de NATO'ya geçtiğini biliyoruz. NATO, eski Yugoslavya'nın ardından bu kez Afganistan'da, artık resmen de bir savaş ve işgal gücü olarak işbaşında. Genişlemiş biçimiyle 26 [bugün 30!] üyeli ittifak, Afganistan'da halen bir batağın tam göbeğinde, bu da bir başka gerçek. NATO'nun bir müdahale, savaş ve işgal gücü olarak devrede olmasıdır, burada önemli ve yeni olan.

Kasım 2006'da Riga'da benimsenen yeni antlaşma bu konuda yeni tanımlar getiriyor ve hedefler ortaya koyuyor. NATO'nun benzer bir görevi bundan böyle dünyanın herhangi bir yerinde üstlenebileceğini açık hükme bağlıyor [2011 yılı Mart'ında Libya'ya karşı yürütülen savaş bunun bir örneği oldu- HF]. Dünyanın neresinde olursa olsun herhangi bir kriz bölgesine 30 gün içerisinde müdahale etmeyi olanaklı kılacak ve bunu uzun süreli olarak sürdürebilecek yeni askeri organizasyonlar gündeme getiriliyor.

Böylece NATO, dünyanın dört bir yanındaki kriz ve çatışmalarda taraf olaca-

ğını resmen ilan etmiş bulunuyor. Düne kadar, adı üzerinde, Kuzey Atlantik İttifakı idi. Şimdi etkinlik alanını tüm dünya ve işlevini de küresel jandarmalık olarak tanımlıyor. İşin aslına bakarsanız fiilen bu her zaman böyleydi, ama bu şimdi resmen de bir politika olarak tanımlanıyor ve ilan ediliyor. Bütün bunlar önemli gelişmeler.

Nitekim sorun tanımlamalardan öteye buna uygun somut organizasyonlar olarak pratikleştiriliyor da. Riga Zirvesi'nde kararlaştırılan Acil Müdahale Gücü (NRF) bunun bir ifadesidir. 30 bin kişilik, en son teknoloji ürünleriyle donatılmış, seri hareket edebilen, anında kriz bölgesine ulaşabilen bir yeni örgütlenmedir, burada söz konusu olan. Her an müdahaleye hazır bir kuvvet olarak düşünülmüyor ve 2007 yılında kurulmuş olacak.

Tahmin edilebileceği gibi "terörizme karşı mücadele", kriz bölgelerine yapılacak müdahalenin temel gerekçesini oluşturacak. Riga Zirvesi'nde kabul edilen yeni belgede bu önemli bir yer tutuyor. Bu son derece muğlak tanımlama, ihtiyaç göre her yöne çekilebilecek, her özel durumda bir bahane olarak kullanılabilir, bu yeterince açık. Direniş örgütlerinin faaliyetleri kadar kontrol dışı ya da ABD zorbalığına şu veya bu biçimde muhalif devletlerin tutumu da pekâlâ "terörizme karşı mücadele"nin hedefi haline getirilebilecek. Bu yolla ülkelere ve bölgelere her türlü keyfi müdahalenin önü açılıyor. Şu veya bu ülkenin iç siyasal yaşamında dolaysız biçimde taraf olmak meşrulaştırılıyor. Örneğin Almanya'nın "terörizm tehdidi" altında olması bile bu kapsama girebiliyor. Bö-

lece NATO'nun gerektiğinde bu ülkenin iç siyasal yaşamında dolaysız bir taraf ve elbette müdahale gücü olarak ortaya çıkmasının yolu hazırlanmış oluyor. Herhangi bir ülkede rejimi zorlayabilecek bir siyasal mücadeleye ya da sosyal başkaldırıya bu yolla müdahale edilebilecek. Önden Acil Müdahale Gücü ve arkadan NATO'nun savaş aygıtı, kurulu düzeni ayakta tutabilmek için şu veya bu ülkeye yönelik olarak seferber edilebilecek.

Yeni yönergede dile getirilen bir öteki müdahale ve saldırı bahanesi, sözüm ona "nükleer tehdit" in önlenmesidir. Bunun ucunun nereye varacağı da yeterince açık. Bu tanımlamayla birlikte, örneğin İran bir anda tüm NATO ittifakının açık hedefi haline getiriliyor. Ve daha ilk bakışta görülebileceği gibi, bütün bunlar, Amerikan emperyalizminin, onun militarist liderlerinin bugünkü dünya olaylarına bakışının bir yansımasıdır. Onlar, kabul ettirdikleri bu yeni yönergeyle, öteki emperyalist müttefikleri de NATO üzerinden kendi politikalarına tabi kılmak istiyorlar.

Yeni yönergenin bazı Avrupalı emperyalist güçlerde rahatsızlık yaratması bundandır. Bu ülkeler, Amerika'nın maceracı ve sonuçta kendilerine de zarar verebilecek emperyalist hedeflerine ve planlarına, öyle ölçüsüzce alet olmayı çok da istemiyorlar. Bunu çıkarlarına uygun görmüyorlar ya da buna ancak kendi çıkarlarının da tatmin edilmesi koşuluyla destek vermek istiyorlar. Son yönerge kapsamında gündeme gelebilecek kararlarda oy birliği koşulu işte bunun bir aracı ve güvencesi olarak düşünülmüyor.

(Devam edecek...)

Buça ve Batı emperyalizminin savaş suçları

Savaşın bitirilmesi için Rusya ile Ukrayna arasında yapılan görüşmelerde bazı konularda ilerleme sağlandığı ilan edilmiş, taraflar olumlu açıklamalar yapmışlardı. Görüşmelerin devam etmesi ve Putin ile Zelenski'nin görüşmesi için koşulların hazırlanması konusunda taraflar mutabık kalmıştı. Sonuncusu İstanbul'da yapılan görüşmeden çıkan sonuçların ise Washington'da hoş karşılanmadığı yansımıştı. Zira hemen Ukrayna'ya silah yığınağı arttırılmış, yüz milyonlarca dolar 'yardım' vadedilmiş, Rusya'ya yakın ülkelere savaş mühimmatı yığınağına hız verilmişti. Savaşın bitmesini istemeyen ABD-NATO-AB cephesi tam bu esnada Buça'da Rus ordusu tarafından yapıldığı iddia edilen sivil katliamı gündeme getirdi ve Rusya karşıtı histerik kampanyayı doruğa çıkardı. Joe Biden, Vladimir Putin'e karşı Neonazilerle aynı dili kullanmaya başladı.

BATI CEPHESİNDE SAVAŞ HİSTERİSİ DORUKTA

Rus ordusu Buça'dan 30 Mart'ta çekilmiş, kentin yöneticileri yaşamın normale döndüğünü açıklamış, sokakların boş olduğunu ve sadece yanmış tankların bulunduğunu açıklamışlardı. Ukrayna televizyonlarında da ilk günlerde katliamdan söz edilmemişti. İletişim teknolojisinin sağladığı imkanlar göz önüne alındığında ve doludizgin bir medya savaşı devam ederken bu kapsamda bir katliamın üç-dört gün gizli kalması mümkün değil. Ancak Rus ordusunun çekilmesinden üç gün sonra Buça'da sivil katliam ve toplu mezar olduğu haberi bir anda bütün Batı medyasını kapladı. Buça'da ne olduğu hakkında kimse kesin delil sunamıyor. Sivil bir katliam yapılmışsa bile, bunu kimin yaptığı henüz belli değil. Ukrayna Rus ordusu diyor, Rusya kesin bir dille sivil katliamını reddediyor. Bu arada Ukrayna ordusunda Neonazilerin etkisi dikkate alındığında, Rusya'dan yana olduğu var sayılan sivilleri onların katletmiş olma ihtimalini dile getirenler de var.

ABD-NATO-AB şefleri koro halinde Buça'da sivil katliamı yaptığı iddiasıyla Rusya'yı savaş suçu işlemekle suçladılar. ABD Başkanı Joe Biden, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'i savaş suçlusu ilan etti ve yargılanması gerektiğini vaaz etti. Oysa Pentagon bile kesin bir delil ol-



madığını açıkladı. Buna rağmen Almanya, Fransa, İtalya gibi ülkeler başta olmak üzere AB devletleri Rus diplomatları sınır dışı etmeye başladılar.

Biden'in Putin'i 'savaş suçlusu' ilan etmesi üzerine Rus yetkililer, savaş suçları incelenekse eski Yugoslavya ve Irak'tan başlanabileceğini hatırlattılar. ABD-NATO-AB cephesinin savaş suçlarından söz etmesi riyakarlığın dik alasıdır. Zira onlar işgal ettikleri ülkelerde, askeri faşist darbeler tezgahlayarak, birçok ülkede ölüm mangaları kurarak sayısız savaş suçunun failleridir. Buça'dan söz etmelerinin nedeni sivillerin öldürülmesi değil, savaş histerisini daha da şiddetlendirmek ve Batı toplumları nezdinde hegemonya savaşını meşrulaştırma çabalarıyla bağlantılıdır.

SİLAH TEKELLERİNİN SESİ MEDYA İŞBAŞINDA

Batı medyası Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı başlamadan önce pervasız bir şekilde savaş borazanlığı yapmıştı. Silah tekellerinin bülteni olduğunu kanıtlamak istercesine hükümetler üzerinde bile basınç uygulayarak, militarist politikaların baskın hale gelmesi için adeta çırpındı. Savaş başladıktan sonra ise histerik bir koro gibi, Rusya karşıtı ırkçılığı yayma-

ya ve savaşa körükle gitmeye başladı. Buça'da çekildiği söylenen görüntüleri gerekçe yaparak Rusya karşıtı histerik saldırıyı doruğa çıkardı. Bu sicili kanlı medya, güya sivillerin katledilmesine tepki gösteriyor ve kendini "ahlaki" bir tutum içindeymiş gibi pazarlamaya çalışıyor. Oysa körükledikleri savaşın en büyük kurbanları Ukraynalı sivillerdir. Bu medya, Rusya'yı çökertmek uğruna Ukrayna'yı cehenneme çevirmek isteyen savaş baronlarının suç ortağı olduğunu her gün döne döne kanıtlıyor.

Batılı sermaye medyasının sivillerin katledilmesini zerre kadar umursamadığına dair sayısız örnek mevcuttur. Afganistan'da, Irak'ta, eski Yugoslavya'da, Libya'da, Suriye'de, Yemen'de, Ruan-da'da, Somali'de ve daha birçok ülkede milyonlarca sivil öldürüldüğünde istifini bozmadı. Bu aynı medya, siyonist İsrail rejiminin Filistinli çocukları katletmesini, eleştirmek bir yana her zaman desteklemiştir. Bunlara bakılırsa çocukları katleden, halkın üzerine salkım bombaları yağdıran İsrail rejimi "Filistinlilerin kurbanı"dır. Bu aynı medya Neonazilerin Ukrayna'da işledikleri savaş suçlarının ve sınırsız vahşetlerin de üstünü örtmeye çalışıyor. Aynı anda bir yerden düğmeye basılmış gibi gece gündüz "Buça katlia-

mi"ndan söz ederek, Rus karşıtı histeriyi doruğa çıkarması tiksinti verici olsa da, şaşırtıcı sayılmaz. Zira emperyalist saldırganlık ve savaşın aktif tarafı olan bir medyadır söz konusu olan.

İNGİLTERE RUSYA'NIN TOPLANTI TALEBİNİ REDDETTİ

İngiliz rejimi saldırganlıkta bazen ABD'yi bile geride bırakıyor. Her zaman ABD'nin "kudurgan finosu" rolüyle öne çıkıyor. Rusya'ya karşı tutumu da aynı politikanın devamıdır. Bugünlerde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK) dönem başkanlığını yapan İngiltere, Buça'da katliam yaptığı gerekçesiyle Rusya'ya en azgınca saldıran devlettir. Buna karşın, Buça'da olup bitenlerin açığa çıkartılması için Rusya'nın BMGK'daki temsilcisinin iki defa gündeme getirdiği toplantı talebini reddetti. Oysa usulen bir BMGK üyesi toplantı talep ettiğinde dönem başkanlığı yapan ülke bunu kabul eder.

İngiltere'nin BMGK'da Buça gündemli toplantıyı engellemesi dikkat çekicidir. Zira çökertmek istedikleri Rusya bu katliamı yapmışsa, öncelikle İngiltere'nin konuyu konsey gündemine getirmesi beklenirdi. Oysa tam tersi bir tutum içindedir. Bu tutum İngiliz istihbaratının Suri-

ye'de kullandığı "Beyaz Bereliler" adıyla anılan cihatçı teröristlere hazırlattığı mizansenlerin hatırlanmasına neden oldu. İngiliz istihbaratının aparatı olan "Beyaz Bereliler" Esad yönetiminin sivil halka karşı kimyasal silah kullandığını 'kanıtlayan' videolar yayınlayarak, Suriye'ye saldırması için ABD'ye çağrı yapılmasına zemin hazırlamışlardı. Ancak videoların mizansen olduğu ve Beyaz Bereliler ile cihatçı teröristler tarafından çekildiği ortaya çıkmıştı.

Bir süre önce Beyaz Bereliler'i yöneten İngiliz istihbarat elamanının Ukrayna'da olduğuna dair iddialar oraya atılmıştı. Buça'da çekildiği söylenen görüntülerin de İngiliz istihbaratının katkılarıyla hazırlanmış bir mizansen olabileceği konusunda şüpheler dile getiriliyor. Bu şüpheleri dile getirenler, öldürüldüğü söylenen kişilerin yolun sağına ve soluna belli aralıklarla serpiştirilmiş gibi durduğu, hiçbirinin etrafında kan görülmediği, sanki yeni öldürülmüş gibi katlaşmadan durduğu vb. ayrıntılara dikkat çekiyorlar.

RUSYA'DAN KARŞI İDDİA

Rus ordusunun sivilleri öldürdüğü iddialarını kesin bir dille reddeden Putin yönetimi, Neonazilerin sivil katliamı yapmış olabileceğini iddia ediyor. Buça kentinde Rusya'dan yana olduğunu göstermek için bazı sivillerin kollarına beyaz bant bağladığını belirten Rus kaynaklar, yerde yatanlar arasında kollarında beyaz bağ olan kişiler olduğunu ve bunların Neonaziler tarafından öldürülmüş olabileceğini iddia ediyorlar. Bu kanıtlanabilmiş bir iddia değil. Ancak 2014'ten Rusya saldırısı başlayana kadar Donbass'ta 14 bin kişi katleden, sendika binasını içindeki insanlarla birlikte yakan Neonazilerin böyle bir katliam yapmalarının önünde hiçbir engel bulunmuyor. Esir alınan Rus askerlerine uyguladıkları vahşeti gösteren videoları kendileri yayınlamışlardı.

Belirtmek gerekiyor ki, hegemonya savaşlarının kurbanları her zaman halklar olmuştur. Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısıyla başlayan savaş için de aynı şey geçerlidir. Buna rağmen ABD'nin Vietnam, eski Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya, Suriye ve daha pek çok ülkeyi hedef alan saldırılarıyla kıyaslandığında, Rusya'nın çok sivil kayıp olmasını istemediği görülüyor. Elbette bu Ukrayna'ya saldırıyı meşru kılmıyor. Savaşa girişen orduların savaş suçu işlemeleri mümkündür ve bu Rus ordusu için de geçerlidir. Ancak savaş suçları söz konusu olduğunda dünyada Batılı emperyalistlerin suç dosyalarının haddi hesabı yoktur. Gerçekten savaş suçluları yargılanabilseydi, sanık sandalyesine oturmak için Putin'in çok sıra beklemesi gerekirdi.

Hindistan-Rusya ilişkileri ABD'yi rahatsız ediyor



ABD ile işbirlikçileri Rusya'yı çökertme planı kapsamında Ukrayna savaşını mümkün olduğunca uzatmak ve ekonomik-ticari ambargoyu boğucu bir düzeye çıkartmak istiyorlar. Zelenski yönetiminin iplerini ellerinde tuttukları için savaşı uzatma planını uygulayabiliyorlar. Ancak planın, ekonomik-ticari ambargo ile Rusya'yı boğma kısmının pek tutmadığı görülüyor. Zira kapitalist dünya sistemi ABD ile işbirlikçilerinden ibaret değil. Özellikle Asya'da Çin, Hindistan, Pakistan gibi ülkelerin Rusya ile ekonomik-ticari ilişkileri sürdürmesi, hatta geliştirmesi, ABD'nin hedeflerine ulaşmasını köstekliyor. Joe Biden yönetimi tehditler savursa da bu ilişkilerin gelişmesini önleme gücünden yoksun görünüyor.

ABD'yi diken üstünde bırakan sadece bu dev Asya ülkelerinin ambargoya uymaması değil. Belki bundan da önemlisi, ülkeler arasındaki ticaretin bir kısmının dolarla değil, ülkelerin kendi para birimleriyle yapılmaya başlamasıdır. Zira bu alan genişledikçe, doların alanı daralacak. Oysa doların 'rezerv para' olması bir anlamda emperyalist ABD sistemini finanse ediyor. Beş sentlik maliyeti olan bir banknotla ABD halen 100 dolarlık alışveriş yapabiliyor. Dolayısıyla uluslararası ticaretin dolar

dışındaki para birimleriyle yapılması, ABD'de alarm zillerini çalıyor.

Bu alandaki gelişmeler bağlamında ilk tehdit Hindistan'a yapıldı. "Rusya'ya uygulanan ambargoyu planlayan kişi" olarak bilinen Biden'ın Hint asıllı danışmanı Daleep Singh, Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de yaptığı basın toplantısında doların rezerv para birimi olmasını baltalayan mekanizmaların en büyük hassasiyetleri olduğunu söyledi. Hindistan'dan Rusya ile geliştirdiği ticari ilişkileri kesmesini talep eden danışman, Yeni Delhi'de Hindistan'a tehditler savurdu.

Biden yönetiminin Uluslararası Ekonomiden Sorumlu Ulusal Güvenlik Danışmanı Yardımcısı olan Daleep Singh, tehditlerin yanı sıra ABD'nin dayattığı ambargoya uyması hususunda Hindistan yönetimini ikna etmeye yönelik açıklamalar da yaptı. Ancak Hindistanlı yetkililerin buna karşı yaptıkları açıklamalar Biden yönetiminin Yeni Delhi'den istediğini alamadığına işaret ediyor. Zira Yeni Delhi yönetimi, uygun fiyatla Rusya'dan ham petrol alma anlaşmasının uygulanacağını teyit etti.

Biden yönetiminin ivedilikle Hint asıllı bir danışmanı Yeni Delhi'ye göndermesinin temel nedenlerinden biri, Hindistan'la Rusya'nın ticareti kendi para

birimleriyle yapma kararı almalarıdır. İki ülkenin ticareti ruble ve rupi ile yapma konusunda anlaşmaları Washington'da alarm zillerini çaldırmış olmalı. Zira Moskova ile Yeni Delhi arasında kurulan sistem, Rusya'nın uluslararası ticaretin dolarla yapılmasını sağlayan SWIFT'ten çıkarılmasının yarattığı sorunları aşmaya yarıyor. Bu ticaretin ruble/rupi ile yapılacak olması, doların uluslararası ticarete kapladığı alanın daralacağı anlamına da geliyor. Rusya-Hindistan yönetimlerinin SWIFT'e alternatif bir sistem geliştirmeleri, büyük ihtimalle Rusya ile ticari-mali ilişkileri sürdüren diğer ülkelere de model oluşturacak.

Hint asıllı Amerikalı danışmanın Yeni Delhi'de Hindistan'ı tehdit etme aymazlığı, meselenin Washington için taşıdığı öneme işaret ediyor. Emperyalist kapitalist sistemde çok kutupluluğu savunan Çin, Rusya, Hindistan gibi ülkelerin, ticari-mali işlemlerin en azından bir kısmını dolar dışındaki para birimleriyle yapma çabalarını devam ettirmeleri kaçınılmazdır. Bu ise, saldırganlık ve savaş politikasıyla dünya jandarmalığını dayatan ABD'nin irtifa kaybetmeye devam edeceğine, hegemonya çatışmalarının şiddetlenme eğiliminde olduğuna işaret ediyor.

“Ukrayna’daki savaş, kıtlığı ve isyanları tetikleyebilir”

Ukrayna’da süren savaşın her şeyi değiştirdiği, küresel güvenliği ve tüm dünya ekonomisini tehdit ettiği, genel kabul görmüş gibi. Savaşın çeşitli alanlardaki etkisi ve sonuçları, sıkça tartışma ve değerlendirmelerin konusu yapıyor. Tartışma konularından biri de kıtlık ve bunun tetikleyeceği isyanlar korkusudur.

Ukrayna, dünyanın olmasa da Avrupa’nın tahıl ambarı olarak kabul ediliyor. Dünya çapında ticareti yapılan buğdayın yüzde onu ve mısırın yüzde 15’i bu ülkeden geliyor. Ancak Rusya’nın Ukrayna’da başlattığı savaştan beri, Ukrayna’dan neredeyse hiç ihracat yapılmadığı söyleniyor. Berlin Dünya Beslenme Enstitüsü’nden Wilfried Bommert, bunun önemli bir nedeninin kapalı limanlar olduğunu belirtiyor.

Tarım piyasalarında fiyatların da rekor seviyelere çıktığı söyleniyor. Tarım ürünleri için önemli bir ticaret merkezi olan Chicago Menkul Kıymetler Borsası’nda buğday fiyatı son zamanlarda 14 yılın zirvesine çıktı. Sadece geçen hafta yüzde 40 arttı. Ayrıca, Batı’nın uyguladığı yaptırımlar nedeniyle Rusya’nın da yakında önemli ölçüde daha az buğday tedarik edebileceği endişesi var. Ukrayna ve Rusya birlikte, küresel buğday ihracatının dörtte birini gerçekleştiriyorlar.

Artan tahıl fiyatları diğer gıda fiyatlarını da etkiliyor. Ukrayna savaşından önce bile küresel fiyat seviyesi, Covid-19 krizindeki arz darboğazlarının bir sonucu olarak da yüksekti. Şubat ayında, BM Gıda ve Tarım Örgütü’nün (FAO) gıda fiyat endeksi bir yıl öncesine göre neredeyse dörtte bir oranında yükseldi. Ukrayna savaşı ise bunu pekiştirdi. Wilfried Bommert, savaşın sona ermesi ve Karadeniz limanlarının yeniden faaliyete geçebilmesi durumunda bile, Ukrayna’dan

yapılan teslimatların savaş öncesi seviyeye ulaşmasının pek olası olmadığını söylüyor. Ukrayna’da tahıl ekiminin bu yıl nasıl gerçekleşeceği ve çiftçilerin savaş koşullarında nasıl ekim yapacağı da bir sorun.

GÜBRE, ARTAN GAZ FİYATLARI VE İSYAN KORKUSU

Ekim yapmak mümkün olsa bile, yetirli gübre olmadığına dair korkular var. Azotlu gübre doğalgazdan elde edildiğinden, savaş sonucunda gaz fiyatı hızla yükselmiş ve gübre de önemli ölçüde pahalı hale gelmiş durumda. Bommert’e göre, Ukrayna’dan gelen teslimat eksikliğinin Arjantin gibi diğer büyük tarım üreticileri tarafından hızla telafi edilmesi de pek olası değil. Çünkü Güney Amerika’da hasatlar iklimle bağlı kuraklıklar nedeniyle düşüyordu.

Bu nedenle, tahıl arzının bir süre daha dar kalması muhtemel ve fiyatlar da buna bağlı olarak yüksek. Bunun, özellikle tahıllarının büyük bir bölümünü Ukrayna ve Rusya’dan ithal eden Mısır veya Tunus gibi yoksul ülkeler için dramatik sonuçlarının olabileceği belirtiliyor.

Bommert, ülkelerin bir isyan riskine girdiğinden korkuyor ve 2008’den bu yana dünya çapında sayısız açlık isyanını hatırlatıyor. Bu endişe, BM Dünya Gıda Programı ve FAO tarafından da paylaşıyor. Ukrayna’daki savaşın, Kuzey Afrika’nın daha da istikrarsızlaşmasına yol açabileceği öngörülüyor.

Krizler ve savaşlar üreten kapitalist toplum düzeninin isyanlar ve giderek devrimler de üretmesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla dünyanın bir “isyanlar riski” sürecine girdiği korkusu daha da büyüyecektir.

Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı...

1 Mayıs’ta devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeye!

Sınıflardan oluşan, sömürüye, eşitsizliklere ve zorbalığa dayanan kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Ezilen insanlık için giderek kabaşa dönüşen bu toplumu, iki temel sınıf temsil ediyor: Burjuvazi ve işçi sınıfı. İki sınıf arasında kesintisiz ve sert bir mücadele sürüyor. Bu mücadelede işçi sınıfının en büyük silahı onun birliği, örgütlülüğü ve enternasyonal dayanışmasıdır. İşte 1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Dünya işçileri tarafından ağır bedeller ödenerek kazanılan bu büyük gün, işçilerin sömürü ve baskıdan kurtulma özlemini simgelmektedir.

1 Mayıs, işçi sınıfının kapitalist sömürü ve zorbalık düzenine son verme mücadelesinde özel bir yer tutuyor. Yasaklamalara, baskı, terör ve kimi ülkelerde zaman zaman işlenen katliamlara rağmen, işçilerin her yıl öfkeleri, talep ve özlentileriyle alanları doldurması da bundandır. Dünya işçi sınıfı bu yıl da 1 Mayıs’ı çok yönlü ağır krizlerle ve bunların yarattığı yıkıcı sonuçlarla karşıyor. Sermayenin bitmeyen saldırılarına, koronavirüsün yarattığı ağır yüklerle şimdi de Ukrayna’da süren emperyalist savaşın faturaları ekleniyor. Halihazırda düşük ücrete, uzun çalışma saatlerine, kötü ve güvencesiz çalışma koşullarına mahkum edilen işçi sınıfını, emeklilik yaşının yükseltilmesi başta olmak üzere yeni saldırı dalgası bekliyor.

Yüz milyonlarca işçi ve emekçi için tam bir kabaşa dönüşen kitlesel işsizlik, kitlesel yoksulluk, kitlesel açlık ve saymakla bitmez daha nice sorun, baş döndürücü boyutlar kazanmış bulunuyor. Siyasal hak ve özgürlükler gasp ediliyor, sosyal haklar budanıyor. Kadınlara yönelik çifte sömürü ve baskı, taciz, şiddet ve cinayetler Avrupa ülkelerinde de tırmanıyor. Bunları, tüm Avrupa ülkelerinde yayılan şovenizm, milliyetçilik ve ırkçılık zehiri tamamlıyor. İşçi sınıfı ve halklar birbirine düşman edilmek isteniyor. Ukrayna savaşı üzerinden bunun ibretlik örnekleri sergileniyor. Bütün sorunların kaynağı olan kapitalist toplum düzeni, işçi ve emekçilere çok daha büyük sosyal-siyasal yıkımlar ve acılar yaşatacak. Savaş, bunun en dehşetli



örneklerinden biridir ve kapitalizmin bir barbarlık düzeni olduğunun da kanıtıdır.

Dünyamız yeni bir emperyalist savaşlar süreci içinde bulunuyor. ABD önderliğindeki emperyalist güçler, 1990 yılından beridir dünya halklarına ölüm ve yıkım kusuyorlar. Dünyanın pek çok yerini kana ve ateşe boğuyorlar. Afganistan, Irak, Suriye ve Libya halkları halen de emperyalistlerin yarattığı cehennemde yaşıyor. Şimdi aynı dehşet Ukrayna’da yaşanıyor. Elbette ki Rusya’nın Ukrayna’da yürüttüğü savaş haksızdır ve emperyalist amaçlar taşımaktadır. Fakat ABD, NATO ve AB ülkeleri de bu savaşın kışkırtıcıları, sorumluları ve suç ortaklarıdır. Bu savaş, emperyalist güçlerin egemenlik ve pazar savaşıdır. Bu savaş, Rusya, Ukrayna, ABD ve Avrupa işçilerinin ve halkların çıkarlarının savunulması savaşı değildir. Bu savaş, işçilere ve emekçilere karşı da süren bir savaştır. Dolayısıyla tüm ulusların işçi sınıfının ortak çıkarı, kendi kapitalist iktidarlarına karşı birleşerek mücadele etmektir.

Kötü çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve uzun çalışma saatlerine, işten atmalara, işsizliğe ve yoksulluğa, emeklilik yaşının yükseltilmesine, şovenizme, ırkçılığa, faşizme, militarizme ve savaşa, kadın cinsinin ezilmesine ve doğanın tahrip edilmesine karşı 1 Mayıs’ta mücadele alanlarına! Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeye!

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP YURTDIŞI ÖRGÜTÜ
(www.tkip.org)



Emperyalist savaşın ganimetlerini paylaşma zirveleri

D. Meriç

Geçen hafta Belçika'nın başkenti Brüksel'de yoğun bir diplomasi trafiği yaşandı. Emperyalist sistemin egemenleri tarafından G7, NATO ve AB zirveleri gerçekleştirildi. Bu zirvelerde, faturasını emekçilerin sırtına yıktıkları Ukrayna savaşının elden geldiğince uzatılması kararı alındı. Yanı sıra, bedelini Ukrayna başta olmak üzere halkların ödediği bu savaşın yarattığı ganimetlerin paylaşılması konusunda da kararlar alındı.

Ukrayna'da patlak veren savaş ABD emperyalizmi ile AB'deki işbirlikçilerinin eski Sovyet cumhuriyetleri ile doğu Avrupa ülkeleri üzerinde hegemonya kurma stratejisinin ürünüdür. "Turuncu devrimler", "renkli devrimler" diye anılan darbeler organize edip Amerikancı rejimleri işbaşına getirdiler. Eski Sovyet cumhuriyetlerinin bir kısmı ile eski Varşova Paktı üyesi ülkeleri NATO'ya aldılar. Rusya'nın askeri ve ekonomik yönden kuşatılması için ABD'nin paravan örgütü NATO işe koşuldu. 1990'larda başlayan bu sürecin son halkası Ukrayna oldu. 2004 yılının sonunda gerçekleştirilen "renkli devrim" istenen sonuçları yaratamadı. Zira gırtlaklarına kadar çirkefe batan Amerikancı yönetim uzun süre ayakta duramadı. İkinci hamleyi 2014'te yaptılar.

2014 yılında, ABD ile AB tarafından organize edilen ve Ukrayna'da Neonazilerle işbirliği yapan rejimi işbaşına getiren darbe en kanlısıydı. Başını ABD'nin çektiği emperyalist ülkeler tarafından Ukrayna'da işbaşına getirilen kukla rejime dayanılarak Rusya'ya karşı bir dizi provokatif/saldırgan politikalar uygulandı. Son olarak Ukrayna'nın da NATO'ya üyelik başvurusu bardağı taşıran son damla oldu ve bu adım Rusya'nın savaşı başlatmasıyla sonuçlandı.

Emperyalist blokun özel çabaları ve Ukrayna'daki işbirlikçi iktidarın kurban edilmesi pahasına, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasına varan süreç işletildi. Bu savaşın asıl hedefi emperyalist çatışmaların güçlü yeni aktörlerinden birisi olan Rusya'nın askeri ve ekonomik olarak çökertilmesiydi. Otuzlu günlerini deviren savaşın sonuçlarına bakıldığında, ABD emperyalizminin strateji uzmanları tarafından hazırlıkları yapılan bu planların uygulandığı görülmektedir. Öyle ki, emperyalist ülkeler tarafından en mo-



dern silahlarla donatılan ve her geçen gün yeni takviyelerle beslenen Ukrayna ordusu Rus güçlerine ciddi kayıplar verdirerek, onu girdiği kirli savaş batağında yıpratmaktadır.

Batılı emperyalistlerin bir diğer hedefi ise, Rus ekonomisini tarihin gördüğü en kapsamlı ve agresif yaptırımlarla yıkma uğratmaktır. Geline aşamada, özellikle ülke ekonomisinin en önemli ihracat maddeleri olan petrol, doğalgaz ve tarım ürünlerine uygulanan yaptırımların uzun vadede olumsuz sonuçlar yaratma ihtimali yüksek görünüyor. Emperyalist egemenler tarafından geçen hafta Brüksel'de gerçekleştirilen zirveler bu amaçla yapılmıştır. Bu üç zirvede alınan kararlar, Ukrayna'nın askeri olarak tam anlamıyla desteklenmesi ve Rusya'ya yönelik yaptırımların kapsamının daha da derinleştirilmesidir. Ancak Rusya'nın Çin, Hindistan, Pakistan gibi dev pazarları olan Asya ülkeleriyle geliştirdiği ekonomik-ticari ilişkiler, ABD'nin başlattığı ekonomik çökertme saldırısının hedefine ulaşma ihtimalini düşürüyor.

EMPERYALİSTLER SAVAŞ GANİMETLERİNİ PAYLAŞIYORLAR

Bu zirvelerin en belirgin özelliği, Ukrayna'nın yıkımına vesile olan kirli savaşın yarattığı ganimetlerin paylaşılmasıdır. Bu savaşın tek kazananı olan kapitalist silah ve enerji tekelleri, büyük vurgunlar

vurarak, servetlerine servet katıyorlar. Ukrayna savaşı sürecinde bu tekellerin borsadaki hisselerinin fiyatı ikiye katlandı. Özellikle ABD ve Avrupalı silah tekelleri savaştan en büyük vurgunu yapanlar oldu. Bu savaştan beslenen bir diğer sektör ise ABD ve Körfez ülkelerinin enerji alanında üretim yapan kapitalist tekelleridir.

AB ile Rusya'nın enerji başta olmak üzere geliştirdikleri ticari-mali ilişkiler, yıllardan beri ABD emperyalizmi tarafından baltalanmak isteniyordu. ABD bu alanda baskı yapıyor ve AB'nin devasa enerji pazarına pahalı petrol ve gazı satmak için Avrupalı ortaklarını sıkıştırıyordu. Bununla hem Rus ekonomisine darbe vurmayı hem AB'nin devasa enerji ihtiyacını karşılayarak büyük vurgunlar yapmayı, ama asıl olarak da bu yolla AB üzerindeki egemenliğini pekiştirmeyi hedeflemektedir.

Zirvelerde alınan en önemli karar, sıvılaştırılmış doğalgaz (LNG) tedarik etme konusundaki anlaşmanın ABD Başkanı Joe Biden ile Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula Von de Leyen tarafından imzalanmasıdır. Bu anlaşmaya göre ABD bu yıl Avrupa'ya 15 milyar, 2030 yılına kadar ise yıllık yaklaşık 50 milyar metreküp LNG sağlamayı taahhüt etti. ABD'nin Brüksel'deki büyükelçilik binasında ortak bir basın açıklaması yapan Biden-von der Leyen ikilisi, Avrupa'nın Rusya'ya

olan enerji bağımlılığından kurtulması için ABD'nin Avrupa'ya doğalgaz tedariki konusunu sonuca bağladıklarını belirttiler. Biden, ABD ve AB'nin, Avrupa'nın Rus fosil yakıtlarına olan bağımlılığını azaltmayı amaçlayan "Enerji Güvenliği Görev Gücü" adında bir çalışma grubu kurulduğunu da açıkladı. Görev gücünde Beyaz Saray'dan ve Avrupa Komisyonu'ndan birer temsilci olacak ve gruba, AB yürütme organı başkanlık edecek.

AB Komisyonu Başkanı von der Leyen, ortak açıklamada, AB'nin enerji arzını, Rusya'dan koparak "güvenli tedarikçilere" doğru çeşitlendirmek istediklerini belirtti. ABD'den gelecek LNG'nin Avrupa'ya biraz daha pahalıya mal olacağını vurgulayan von der Leyen, "ancak bu ahlaki bir seçim. Rus gazına olan bağımlılığımızı azaltmalıyız" diye konuştu ve "ABD'nin bu yıl AB'ye az 15 milyar metreküp LNG sağlama taahhüdü bu yönde atılan büyük bir adımdır. Bu miktar Avrupa'nın Rusya'dan tedarik ettiği LNG yerine geçecek. Bu Rus gazının üçte birine tekabül ediyor. Artık doğru yoldayız" ifadelerini kullandı. AB'nin doğalgaz tedarikinde ilk sırayı yüzde 40'la Rusya alıyor. AB geçen yıl Rusya'dan 155 milyar metreküp doğalgaz ithal etmişti.

AB'nin yan ısıra, Rusya'ya olan kömür, gaz ve petrol bağımlılığını sonlandırmayı hedefleyen Almanya, bu doğrultudaki planını açıkladı. Alman hükümeti, Rus petrolünün yılsonundan önce, Rus kömürünü de sonbahara kadar terk etmeyi planlıyor. Alman Ekonomi Bakanı Robert Habeck (Yeşiller Partisi) tarafından duyurulan planda, "Bu yılın ortasına kadar, Almanya'nın Rusya'dan petrol ithalatını yarıya indirmeyi ümit ediyoruz. Yıl sonuna kadar da neredeyse tamamen bağımsız olmayı hedefliyoruz" denildi. Almanya, Ukrayna'daki savaş başlamadan önce gaz ithalatının yüzde 55'ini, kömür ithalatının yüzde 50'sini, petrol ithalatının ise yüzde 35'ini Rusya'dan sağlıyordu.

Alman Bakan, Berlin'de gazetecilere yaptığı açıklamada, "Son birkaç haftada, Rusya'dan daha az fosil yakıt ithal etmek ve tedarik tabanımızı genişletmek için tüm ilgili aktörlerle birlikte yoğun bir çaba harcıyoruz" dedi. Ekonomi Bakanı Robert Habeck, yeni alternatifler arayışı kapsamında, Katar ile uzun vadeli enerji

tedariki konusunda anlaşmalar yapıldığını açıkladı. Katar'ın yanı sıra Birleşik Arap Emirlikleri'ni de ziyaret eden Robert Habeck'e ziyaretlerinde kapitalist Alman enerji tekellerinin (RWE vs.) şefleri de eşlik ettiler.

“BİRAZ PAHALI AMA AHLAKİ BİR SEÇİM”

Ursula Von de Leyen'in yapılan anlaşmalarla ilgili ortak basın açıklamasında kullandığı “ABD'den gelecek LNG'nin Avrupa'ya biraz daha pahalıya mal olacağını ancak bu ahlaki bir seçim” sözleri ne anlama geliyor?

Güya “otokratik” Rusya ile enerji anlaşmalarını sonlandırmak isteyen AB emperyalizminin temsilcilerinin “ahlaki seçimi” “demokrasi ve insan haklarının” beşiği olan ABD ile ilişkilerin genişletilmesi olmuştur. Öyle ki bütün bir tarihi boyunca dünyanın her tarafında kanlı darbelerle iktidarları değiştiren, Vietnam napalm, Japonya'da atom silahlarıyla, Irak'ta, Suriye'de, Libya'da, Afganistan'da yıllardır milyonlarca insanı katleden ABD'den gaz almak, AB şeflerine göre “daha ahlaki” oluyor. “Otokratik Rusya'nın” alternatifi ise, orta çağ artığı katliamcı Körfez şeyhleridir. Yeşiller'in 'feminist' eş başkanı ile partinin diğer şefleri, tam bir utanmazlıkla kadını cinsel obje gören şeriatçı rejimlerle “çok daha ahlaki” bir ticaret yapacaklarını söylüyorlar.

Bütün bu “ahlaki” anlaşmaların gerisinde kapitalist tekellerin kirli çıkar ilişkileri var. Tiksindirici bir riyakarlıkla hareket eden AB şeflerinin bu girişimleri emperyalistler arasındaki çıkar çatışmalarının yansımasından başka bir şey değil. Burada asıl sorun tek kutuplu dünya egemenliğini sarsan Çin ve Rusya'nın her ne pahasına olursa olsun durdurulmasıdır. Bu anlamıyla Brüksel zirvelerinin gerisinde yatan, başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalist blokun iç çatışmalarının düzene sokulması, bir savaş aygıtı olan NATO'nun tahkim edilmesi, Avrupalı emperyalistlerin, Çin ve Rusya'ya karşı ABD'nin savaş arabasına koşulması gelmektedir.

Emperyalist blokun zirveleri şimdilik kısmi bir başarı ile sonuçlanmış görünüyor. Ancak ABD için başarı olan şey daha çok silahlanma, daha çok yıkım, daha çok insan kıyımı demektir. Bunun halklara ve dünyanın emekçilerine yansımaları ise daha çok göç, daha çok yoksulluk, daha çok işsizlik, daha çok sefalet olarak yansımaya başlamıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin, dünyamızı büyük bir yıkıma doğru sürükleyen bu saldırılara cevabı devrimler olmak zorundadır. Çünkü kapitalist barbarlığın yıkımını işçi sınıfının sosyalist devrimi dışında durdurabilecek bir güç bulunmuyor.

Yunanistan'da işçiler Ukrayna'ya silah sevkiyatını engelledi

Yunanistan'da demiryolu işçileri, ABD'nin Yunanistan üzerinden Ukrayna'ya göndermek istediği ve içinde tankların da olduğu mühimmatı yüklemeyi reddederek, silah sevkiyatını engellediler.

Yunanistan demiryolu şirketi Train OSE işçileri, kuzey Yunanistan'daki bir limandan ABD tanklarını taşımayı reddettiler. Yunanistan'ın kuzeyindeki De-deağaç limanına ulaşan askeri araçlar, Ukrayna sınırına nakledilecekti. İşçiler yükleme ve taşımayı reddedince, patronlar Selanik'ten demiryolu işçilerini bu işi yapmak için zorlamaya çalıştılar.

Yunanistan Komünist Partisi, “Selanik'teki işçilere yaklaşık iki haftadır baskı yapılıyor. İşçiler bu araçların yük-

lenmesi ve taşınmasına dahil olmayı reddediyorlar.

Patronlar her ne kadar bu işi yapacak işçi bulmaya çalıştılsa başarılı olmadılar” açıklaması yaptı.

Patronların “işten atma” tehditlerine boyun eğmeyen demir yolu işçiler, ABD'den gelen silahları taşımayı reddederek örnek bir tavır sergilemiş oldular.

Demiryolu işçileri, “Ukrayna halkının ölümü pahasına, sermayenin çıkarları için sürdürülen bu savaşa ülkemizin dahil olmasını istemiyoruz. ... Bundan sonra da ülkemiz üzerinden savaşa verilen her türlü desteği engellemek için çalışacağız” açıklaması yaptılar.

6 Nisan'da Brüksel'de olağanüstü toplanan NATO ülkeleri dışişleri bakan-

larının toplantısında uzun yıllar sürmesi istenen savaş kararı çıktı. NATO Genel sekreteri Stoltenberg de “Ukrayna'yı desteklemeli, yaptırımları sürdürmeli ve savunma ve caydırıcılık yeteneklerimizi güçlendirmeliyiz, çünkü bu savaş çok uzun bir süre, aylar hatta yıllar sürebilir ve buna hazırlıklı olmalıyız” diyerek, bu savaşı yıllar boyu sürdürmeye istekli olduklarını açıkça ilan etti.

Önce İtalya'da, şimdi Yunanistan'da ve belki de bilmediğimiz başka başka ülkelerde işçilerin bu tutumu, savaşı durdurabilecek yegane güce işaret ediyor.

“Düşman içimizde!” Sermayenin uzun yıllar sürdürmek istediği bu savaş ancak her ülkenin işçi sınıfı “içindeki düşmana” başkaldırırsa durdurulabilir.



Sudan'da eylemlere katılan bir genç öldürüldü

25 Ekim 2021'de askeri darbe ile yönetime el koyan zorba generaller rejimine karşı mücadele tüm baskılara rağmen sürüyor. 6 Nisan Çarşamba günü Başkent Hartum ve birçok kentte sokaklara çıkan Sudanlılar cunta rejimini protesto birkez daha ettiler.

Sudan'da 6 Nisan tarihinin sol/sosyalist güçler için sembolik bir anlamı var. Hem 1985'te dönemin diktatörü Cafer Numeyri'yi deviren halk ayaklanmasının yıl dönümüne hem 2019'de İslamcı diktatör Ömer el Beşir rejiminin yıkılmasına giden süreci başlatan oturma eyleminin yıldönümüne tekabül ediyor.

Her iki yıldönümüne atfla dün Sudan'da sokaklara çıkan ilerici güçlerle emekçiler, askeri cunta yönetimini kabul etmediklerini dile getirdiler. Hartum'un merkeziden bulunan ordu karargahı önünde toplanan eylemciler,

askeri yönetimi reddettiklerini ve generallerin yönetimi sivillere devretmesini talep ettiler.

Eylemcilere azgın bir şekilde saldıran kolluk kuvvetleri, göz yaşartıcı gaz sıkarak gösterileri dağıtmaya çalıştılar. Darbe karşıtı olan ve eylemleri destekleyen Sudan Doktorları Merkezi Komitesi, darbeci rejimin El-Cevde Hastanesi'ne baskın düzenlediğini ve hastane içine göz yaşartıcı gaz sıkıldığını hem hastaların hem sağlık emekçilerinin bundan etkilendiğini, birçok kişinin ise boğulma tehlikesi geçirdiğini bildirdi.

Komite yaptığı açıklamada, eyleme katılan 19 yaşındaki Abdel-Wahhab'ın, Hartum eyaletinin Doğu Nil kentindeki gösteriye saldıran polislin ateş açması sonucu öldürüldüğünü belirtti. Komite, kolluk kuvvetlerinin Doğu Nil Hastanesi'ndeki doktorlara ve sağlık emekçilerine saldırdığını, bundan dolayı acil servis

bölümünün kapatıldığını duyurdu.

Komitenin verdiği bilgiye göre, başında General Abdel Fattah Al-Burhan'ın bulunduğu cunta rejiminin darbeden bu yana katlettiği kişilerin sayısı 94'de ulaştı.

Dinci-gerici diktatör Ömer el Beşir'i deviren halk hareketine önderlik eden güçler ordu ile anlaşarak asker/sivil bir geçici yönetim kurmuş, 2023 yılında seçimler gerçekleştirilene kadar ülkenin o şekilde yönetilmesi konusunda mutabakata varılmıştı. Ancak darbe yapan generaller, süreci kesintiye uğrattılar. Tekrar sokaklara çıkan Sudanlı emekçiler ve ilerici/sol güçlerin cuntaya karşı mücadelesi devam ediyor.

Halk hareketine önderlik eden güçler iktidarı alabilecek güce ulaşmazken, zorbalığa başvuran generallerin de halkın direniş iradesini kırma gücünden yoksun oldukları görünüyorlar.

AB ve Çin görüşmesinde Ukrayna anlaşmazlığı

Başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalistler cephesi, Ukrayna savaşı üzerinden dünyayı kendi etrafında saf tutmaya zorluyor. Ukrayna savaşını ise Rusya ve Çin'e yönelik saldırganlıkta bir fırsata çevirmek istiyor. Batılı emperyalistler Rusya'ya karşı uyguladıkları büyük kuşatma ve yaptırımlara Çin'i de alet etmek, dahası Rusya'ya tutum almaya, en azında yaptırımları delmemeye zorluyorlar. Yapılan son zirvede bu amaç çerçevesinde gerçekleşmiş oldu.

AB ile Çin arasında geçtiğimiz cuma günü liderler zirvesi düzenlendi. Düzenlenen zirvede Rusya'nın Ukrayna savaşı ve bunun AB ile Çin arasındaki olası etkileri konuşuldu. AB liderleri, Çin'i, Rusya'nın Ukrayna'ya karşı savaşını desteklememesi konusunda uyardılar. Pekin yönetimi ise Ukrayna'da barışın sağlanmasına destek olmak için "kendi bildiği yolda" çaba göstereceğini duyurdu. Video konferans yoluyla düzenlenen toplantıda, Çin devlet Başkanı ve parti lideri Şi Cinping, çatışmadan Avrupalıları sorumlu tuttu. "Yangına yakıt dökmek ve gerilimi körüklemek" konusunda uyardı.

Şi Cinping, AB liderlerine verdiği demeçte, "Ukrayna krizinin temel nedeni, Avrupa'da yıllar içinde artan bölgesel güvenlik gerilimleridir." diyerek, "Bu çağda, küresel güvenlik çerçeveleri artık bir



Soğuk Savaş zihniyeti üzerine inşa edilmemelidir." uyarısını yaptı. Ukrayna'daki durumun bu şekilde gelişmesinden derin üzüntü duyduğunu belirten Şi Cinping, "meşru güvenlik çıkarlarının" dikkate alınması çağrısında bulundu. Çin'in dünyadaki ekonomik çıkarları konusunda da endişeli olan Şi Cinping, bölgesel çatışmanın genişlememesi gerektiğini söyledi. Dünya "rehin tutulmamalı" çünkü bunun sonucunda insanlar acı çekiyor diyen Şi Cinping, Batı'nın Rusya'ya yönelik yaptırımlarını da eleştirdi ve "ciddi bir kriz" konusunda uyardı.

Von der Leyen ve Charles Michel ise, Çin'i Rusya'ya desteklememesi, yaptırımlara müdahale etmemesi gerektiği konusunda net sözlerle uyardıklarını belirttiler. Tersi bir durumun Çin'in Avrupa'daki

itibarına zarar vereceğine işaret ederek, ülkenin ayrıca BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyesi olarak özel bir sorumluluk taşıdığını belirttiler. Pekin kendisini Rusya'dan daha net bir şekilde uzaklaştırmazsa, Çin ile yakın ekonomik ilişkilerin de sorgulanabilirliğine dikkat çektiler. Von der Leyen ayrıca "Rusların Ukrayna'yı işgalinin sadece kıtamız için değil, aynı zamanda dünyanın geri kalanıyla olan ilişkilerimiz için de belirleyici bir an olduğu açıktır." ifadeleriyle, dolaylı olarak Çin'i tehdit etti. AB Konseyi Başkanı Michel ise, "Çin'den Ukrayna'daki savaşın sona ermesine katkıda bulunmasını istedik" diyerek, Çin'in, Rusya'nın uluslararası hukuku ihlal etmesine göz yummayacağını belirtti.

Buna karşılık, Şi Cinping, Avrupa Bir-

liği'nin Çin politikasında ABD etkisinden kaçınması gerektiğini söyledi. Çin'in, Avrupa tarafının "Çin hakkında bağımsız bir algıya sahip olmasını ve Çin'e karşı bağımsız bir politika izlemesini" umduğunu ifade etti. Taraf tutmaya zorlanmayı reddettiklerini vurguladı. AB ise, Pekin'deki liderliğin AB'nin ekonomik bir ortak olarak öneminin farkında olmasını umuyor. 2021'de Çin ile 27 AB ülkesi arasında yaklaşık 700 milyar euro değerinde ticaret yapıldı ve bu da AB'yi açık ara Çin'in en önemli ticaret ortağı haline getirdi.

Çin şimdiye kadar Rusya'nın Ukrayna'ya karşı yürüttüğü savaşı kınamadı ve Rusya'ya yönelik Batı yaptırımlarını da eleştirdi. "Yaptırımlara karşıyız ve etkileri dünyanın geri kalanına da yayılabilir" diyen Çin, Moskova ile olan normal ticaretinin "etkilenmemesini" istiyor. Küresel ekonominin yararına, "tedarik ve sanayi zincirlerinde olası bir kesintiye önlemek" gerektiğini savunuyor.

Rusya ve Çin son zamanlarda yakın ortaklıklarını fırsat buldukça vurguladılar. Rusya Dışişleri Bakanı Sergei Lavrov'un 30 Mart'ta Çin'e yaptığı ziyarette, Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, "Çin-Rus işbirliğinin" "sınırsız" olduğunu söylemiş, ilişkilerin "doğru yönde" geliştiğini belirtmişti. Rusya ve Çin ABD "hegemonyasına" karşı ortak tutum içindeler.

İtalya'da işçilerin barış eylemleri yayılıyor

İşçi taban örgütlerinin (Taban Örgütleri Birliği-USB) Ukrayna'ya silah gönderilmesini protesto ederek, kargo uçaklarına savaş malzemelerini yüklemeyi reddetmeleri, İtalya'da emperyalist savaşa karşı mücadelenin fitilini tutuşturdu.

İtalya'da savaş histerisinin körüklenmesine karşı eylemler haftalardır sürüyor. Eylemlerde Ukrayna'ya silah teslimatı, ABD emperyalizminin desteğiyle Suudi Arabistan'ın Yemen'e yönelik sürdürdüğü savaş ve artan askeri harcamalar protesto ediliyor. İtalya anti-kapitalist ittifakı "Potere al Popolo"dan (Halk İktidarı) Komünist Yeniden Kuruluş Partisi'ne (PRC) ve mafya karşıtı Libera örgütüne uzanan geniş bir yelpazeyi yan yana getiren eylemlerde emperyalist savaşlar, NATO ve silahlanma yarışı sert bir şekilde eleştiriliyor.

Hafta sonu, çok sayıda sol ve komü-

nist partinin temsilcileri, "Savaşa Karşı Avrupa Forumu" için Roma'da bir araya geldiler.

Katılımcılar, savaşa, silah teslimatlarına, yaptırımlara ve çatışmaların körüklenmesine karşı barışı temel alan diplomatik bir çözüm bulunmasını istediler. Konuşmacılar, NATO'nun askeri çıkarlarına boyun eğmeyen bir "barış Avrupası" inşa etmek istediklerini, Batı'nın "çifte standardına" karşı çıktıklarını ve "askeri harcamalara tek bir euronun harcanmaması gerektiğini" bildirdiler. "Avrupa devletleri arasındaki silahlanma yarışının" doğrudan "küresel bir nükleer çatışmaya" yol açabileceği konusunda uyardılar. Konuşmalarda, ABD'nin silah ticaretinden daha çok kazanmak için "savaş ateşini körüklediği" vurgulanarak,

barışın sağlanması için "Rus hükümetiyle bir uzlaşmaya varılması" çağrısında bulundular.

Verona'da binlerce kişi, İtalyan ve NATO kara kuvvetleri komutanlığının karargahı olan Dalla Bona kışlasının önünde toplanarak taşıdıkları pankartlar ve sloganlarla savaşı kınadı. Eylemde İtalya'nın NATO'dan ve savaştan çıkması çağrısı yapıldı. Liman kenti Ceno'va'da ise Yemen'deki savaş da dahil olmak üzere savaş bölgelerine silahların yüklenmesine karşı protestolar gerçekleştirildi.

Öte yandan başkent Roma'daki Sapienza Üniversitesi'nde öğrenciler de Edebiyat Fakültesini işgal ederek, Ceno'va liman işçileriyle dayanışma içerisinde olduklarını ilan ettiler.

İtalya'daki savaş karşıtı hareket bir-

kaç haftadır devam ediyor. İşçilerin, Ukrayna'ya silah sevkiyatını reddedererek savaş malzemelerini yüklememesinin de etkisiyle Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısından sonraki haftalarda bir sol hareket oluştu. Mart ayı ortasında, Pisa'nın Toskana'daki Galileo Galilei havaalanındaki işçiler, Kiev'e "insani yardım" kılığında askeri teçhizat yüklemeyi reddetmişlerdi. 19 Mart'ta Pisa'da binlerce kişi, Ukrayna savaşının silah teslimatlarıyla körüklenmesine karşı "Savaş uçusları yerine Toskana'dan barış köprüleri kurulmalı" sloganıyla gösteriler yapmıştı. Geçen hafta ise Unione Sindacale di Base'nin (USB) çağrısıyla, liman işçileri dünya çapında savaşlarda kullanılan silahların yüklenmesini protesto etmek için 24 saatlik bir grev gerçekleştirmişlerdi.

KAYNAK: JUNGE WELT VE ROTHE FAHNE NEWS

Ukrayna'dan kitlesel göç Alman tekellerini mutlu ediyor

Emperyalist devletlerin pazarlara hakim olma savaşlarının kurbanlarından olan Ukrayna halkının yaşadığı toprakları terk emesi ve emperyalist metropollere kitlesel ucuz işgücü olarak akması Alman tekellerinin ağzını sulandırıyor.

"UKRAYNA'DAN GELEN HER BİR KİŞİ İÇİN MİNNETTARIZ"

Almanya İstihdam Dairesi Başkanı Detlef Scheele, kapitalist tekellerin ihtiyaç duyduğu ucuz işgücü ihtiyacını Ukrayna savaş göçünden karşılayacaklarını açıkladı. "Almanya'daki yüksek kalifiye eleman açığı ve büyük işgücü eksikliği göz önünde bulundurulduğunda, gelen her kişi için minnettarız" ifadelerini kullanan Scheele, 2014-2015 yıllarındaki sığınmacı krizinde ana hedefleri doğrultusunda insanları olabildiğince hızlı bir biçimde istihdam piyasasına soktuklarını, "Ukrayna'dan gelen sığınmacıların da Almanya iş piyasası için bir kazanç olduğunu" söyledi.

Tagesspiegel gazetesine verdiği röportajda, "Uluslararası karşılaştırmaya tabi tutulduğunda Ukrayna halkının kalifikasyon seviyesi yüksek" diyen Scheele, ortalama olarak her iki Ukraynalı sığınmacıdan birinin akademik bir eğitimi bulunduğunu, bunun da kapitalist tekeller için "bir kazanç olduğunu" vurguladı.

Almanya İstihdam Dairesi'ne bağlı araştırma enstitüsünün verilerine göre, Ukraynalı kadınların, kendi ülkelerinde ağırlıklı olarak akademik, teknik ve tıbbi



mesleklerde çalıştığını vurgulayan Scheele, Ukrayna'da elde edilen mesleki diplomaların Almanya'da daha "hızlı bir biçimde tanınmasını" sağlayacaklarını belirtti.

Öte yandan, 2014'te aktif olarak destekledikleri faşist darbeye temellerini atıkları Ukrayna savaşının sağladığı militarist atmosferi silahlanma amaçları için kullanan Alman emperyalizmi, yıllardır çekmecede beklettiği silahlanma programını da hızla devreye soktu. İlk adımda silahlanma harcamalarına ayrılan 100 milyar euroluk fonun yanı sıra, GSMH'nin yüzde ikisi oranında bir silahlanma bütçesinin finanse edilmesi için de işçi ücretleri ve haklarına göz dikil-

di. SPD, Yeşiller ve Liberallerden oluşan üçlü koalisyon hükümeti ayrıca, militarist amaçlarına 'insani' bir kılıf uydurmak için Ukrayna halkının çektiği acıları hayasızca istismar ediyor.

"Ukrayna'dan gelen her bir kişi için minnettar olan" kapitalist tekellerin medyası, düzenlenen "Willkommen" (Hoş geldiniz) kampanyalarıyla birlikte, ilkel bir Rusya ve Rus düşmanlığı propagandası yürütüyor. İnsanlığa mal olmuş Rusya kültürüne karşı milliyetçi saldırıganlıkta görülmemiş bir yarış sürüyor.

"İŞGÜCÜ İSTEDİK İNSANLAR GELDİ"

"Ukrayna'dan gelen her bir kişi için minnettar" olduklarını açıklayan riyakar

kapitalist tekeller, yarın çıkarları gerektirdiğinde onları şeytanlaştırarak geri yollamaktan, hatta yeri geldiğinde gaz odalarına göndermekten de imtina etmeyeceklerdir.

Kapitalist tekeller için aslolan insan değil, ucuz işgücüdür. 1960'lı yıllarda "yabancı" işçilere kapılarını açan Alman emperyalizmi, birinci kuşak Türkiyeli işçilerin de çok iyi hatırladığı gibi, onları da tren istasyonları ve havaalanlarında "Willkommen" pankartlarıyla karşıladılar.

Göçmenlerin biriken sorunları altında bunalan tekeller, basın üzerinden göçmenlerin hak taleplerine karşı sermaye medyasını işe koştular.

Dönemin basını "Biz iş gücü istedik insanlar geldi" sözleriyle dolup taşmaya başladı. İnsanları sadece işgücüne indirgeyen kapitalist tekeller, işgücüyle birlikte insanların da gelmiş olmasının yarattığı sorunlardan kurtulmak için Almanya Federal Haber Alma Servisi'ni (BND) kullandılar.

BND'nin gözetimi altında estirilen Nazi terörüyle birlikte uyguladıkları geri gönderme politikalarıyla göçmenlere boyun eğdirerek, onları teslim olmaya zorladılar.

Kapitalist ülkelerde göçmen işçiler yerli işçi sınıfıyla birlikte örgütlenip ortak bir mücadele hattı geliştirmezse, onların kaderini kapitalist tekellerin ucuz işgücüne olan ihtiyaç düzeyi belirleyecektir: "Willkommen", geri gönderilme veya faşist terör...

Ford işçilerinden dayanışma çağrısı

Farklı ülkelerden Ford işçileri, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı ve emperyalist devletlerin silahlanma ve savaş politikalarına karşı ortak bir açıklama yaptılar.

Uluslararası Otomobil İşçileri Koordinasyonu (IAC) web sayfasında yayınlanan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

Biz, Ford fabrikalarındaki kadın ve erkek işçiler, Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik emperyalist saldırısını kınıyoruz. Bombaları derhal durdurun! Rus birlikleri Ukrayna'dan defolsun! ABD'nin önderlik ettiği NATO askeri ittifakı, kademeli olarak doğuya doğru genişlemesiyle bu durumu kışkırttı.

III. Dünya Savaşı tehlikesi hiç bu kadar büyük olmamıştı. Emperyalist

kamplar; hem NATO/ABD/AB hem de Rusya her şeye hazırlar...

İşyeri mücadelesindeki kendi deneyimlerimiz bize, işyeri ve ücret artışlarından vazgeçme politikasının yanıltıcı bir yol ve kapitalist kâr mantığına bir uyarılma olduğunu göstermiştir. Burjuva politikacıların sözde barış politikaları uğruna, yüksek ücret için verdiğimiz mücadeleden vazgeçmemiz talebini temelden reddediyoruz. Ayrıca hükümetlerimizin yeniden silahlanma programlarını reddediyoruz. Bu barış için değil, aksine... Kendi savaş politikaları için

desteğimizi alamayacaklar. Önümüzdeki 1 Mayıs'ı emperyalizme karşı, Ukrayna'daki savaşa ve dünya savaşı tehlikesine karşı mücadelemizi fabrikalara ve sokaklara taşımak için kullanalım!

Şirketlerde ve sendikalarda grevlere kadar varan protesto ve direniş eylemleri düzenleyin! Tüm emperyalistlere karşı yeni uluslararası barış hareketine katılın ve güçlendirin!

Dünya savaşı tehlikesine karşı savaş! Tüm Rus birlikleri Ukrayna'dan çekilsin!

Rusya ve ABD/AB/NATO -Ukrayna'dan elinizi çekin!

Halkların kendi kaderini tayin hakkı için, halklar arasında barış ve dostluk için!

Dünya barışı mücadelesini güçlendirmek için, işçi sınıfı ve sendikaların uluslararası birliğini ve uluslararası işçi dayanışmasını güçlendirin!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!
PACO GONZÁLES, FORD ALMUSSAFES (VALENCIA), İSPANYA
FRANCISCO ANDRES SIRA LOPEZ, SINVENSONIFORD SENDİKA LİDERLİĞİ ADINA, (SINDICATO DE VENCEDORES SOCIALISTAS UNIDOS DE FORD MOTOR DE VENEZUELA)
VINCENT TEYSSONNEAU, CGT, MAGNA GÜÇ AKTARMA ORGANI, BORDEAUX, FRANSA
ROGER STAMM, IAC KOMİTESİ "İŞÇİ DAYANIŞMASI" KÖLN, ALMANYA

Almanya genelinde binlerce doktor greve gitti

Almanya'da geçtiğimiz haftalarda hava limanlarında gerçekleşen yaygın ve kararlı grevlerin ardından kreşlerde çalışan eğitimci iş bırakmıştı. 31 Mart'ta ise Belediye İşveren Sendikaları Birliği'nin (VKA) Marburg Federasyonu ile müzakereleri reddetmesi üzerine doktorlar Almanya genelinde uyarı grevleri başlattılar.

Greve "Marburger Bund" adlı doktorlar sendikası çağrı yaptı. Ayrı toplu sözleşme görüşmelerinin yapıldığı Berlin ve Hamburg dışında, ülke çapında 460 yerel klinikte binlerce doktorun katıldığı uyarı grevi ile, yerel hastanelerde çalışan doktorlar VKA'ya karşı güçlü ve kararlı bir duruş sergilediler.

Almanya'nın dört bir yanından yaklaşık 4.000 grevci Frankfurt'taki Römerberg'de gerçekleşen merkezi mitinge katıldı. Grev nedeniyle planlanabilir ameliyathalar gerçekleştirilmezken, ilgili hastanelerdeki acil servisler hizmet vermeye devam ettiler.

Doktorlar sendikası 55 bin doktor için yıllık yüzde 5,5 oranında maaş artışı talep ediyor. Ayrıca nöbet ve her an göreve hazır olmaya da kesin bir sınır getirilmesini talep ediyor. Doktorlar sendikası hafta sonu vardiyalarının ayda en fazla iki hafta sonuyla ve nöbetçi vardiya sayısının dört olarak sınırlandırılmasını istiyor.



Belediye İşveren Sendikaları Birliği ise, doktorların maaşlarına, iki aşamalı olarak yüzde 3,3 oranında artış öneriyor. VKA'ya göre doktorların yükselttiği daha iyi çalışma koşulları talebi gerçekçi değil ve tamamen abartılı. Bu yaklaşımla özellikle korona süresinde doktorların omuzlarına yıkılan yüksek iş yükünü görmezden gelerek, onları küçümsüyorlar.

Doktorlar Sendikası, koronavirüs salgınının doktorlar için çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdığına dikkat çekerek,

özellikle yoğun bakım, acil servisler ve enfeksiyon bölümlerinde iş yükünün daha da arttığını ifade ediyor. Fazla mesailerin ağır çalışma koşulları ve iş yükünü daha fazla ağırlaştırdığını ve bazı doktorların bu nedenle istifa ettiklerini söylüyor.

Marburg Derneği'nin 1. Başkanı Dr. Susanne Johna, "Doktorların verdiği hizmetlerin sınırlandırılması ve daha fazla planlama güvenliği taleplerinin yerine getirilmesi, doktorların kliniklerde bek-

leyebilecekleri iyi çalışma koşulları için temel bir ön koşuldur." dedi. Derneğin 2. Başkanı Andreas Botzlar ise, Frankfurt'taki mitingde yaptığı konuşmada, işverenleri doktorların sabrını daha fazla zorlamamaları konusunda uyardı. Botzlar, "Üyelerimizin yüksek iş ahlakını kullanarak bu onursuz oyun artık sona ermeli. Doktorlar korona pandemisinin başlangıcından bu yana maksimum düzeyde çalışıyor ve daha fazla saygıyı hak ediyor." şeklinde konuştu.

ABD'deki işçi hareketi tarihi bir başarıya imza attı. Çevrimiçi perakendeci Amazon, Amerika'daki anavatanında ilk kez bir sendikaya sahip olacak. New York'taki bir dağıtım merkezindeki çalışanlar, açık bir çoğunlukla bir sendika kurulması lehinde oy kullandılar. ABD'nin iş kanunundan sorumlu kurumu NLRB'ye göre, sahadaki 2.654 çalışan lehte ve 2.131 aleyhte oy kullandı. Böylece ABD'deki çevrimiçi posta siparişi şirketi Amazon'un çalışanları yakında ilk kez bir sendika tarafından temsil edilecek.

Amazon, perakende grubu Walmart'ın ardından ülkedeki en büyük ikinci özel işveren olduğu için sendikalaşma büyük önem taşıyor. Çevrimiçi perakendecide çalışma koşulları kötü ve ağır. Dolayısıyla sık sık kötü çalışma koşullarıyla suçlanıyor. Amazon yıllardır sendikaların oluşmasını engelleme-

Amerika Amazon'da ilk sendikal zafer

ye çalışıyor. Şu ana kadar ABD'de hiçbir şube sendika kurmayı başaramadı.

New York'taki zafer, Alabama'daki bir depodaki işçilerin açık bir çoğunlukla bir sendikaya karşı oy vermesinden neredeyse tam bir yıl sonra geldi. Bu oylama, NLRB'nin Amazon'un çalışanları uygunsuz bir şekilde etkilemeye çalıştığına karar vermesinin ardından tekrarlandı. Amazon çalışanlarının toplu iş sözleşmesi yapmaları ve perakende ve posta yoluyla toplu sözleşmeye göre ödeme almaları için yıllardır mücadele ediliyor.

Alabama gibi güneydeki eyaletlerde sendikaların işinin çok zor olduğu belirtiliyor. Bu, aynı zamanda birçok şirketin buraya yerleşmesinin bir nedeni. Örneğin Mercedes-Benz, BMW

ve Volkswagen gibi Alman otomobil üreticilerinin fabrikaları da bu bölgelerde.

New York'taki depoda sendika kurmak isteyen işçiler, saatlik ücretlerinin artırılmasının yanı sıra daha uzun molalar gibi, daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar. Amazon, oylamanın sonucu hakkında henüz yorum yapmadı ve grup sonuca itiraz edebilir. 8.000'den fazla çalışanı olan New York Amazon merkezinde, projenin arkasında herhangi bir sendika olmadığı için zafer beklenmiyordu.

Amazon, çalışanlarının sendika kurmak istediği bir dizi Amerikan şirketinden biri. Başka bir örnek kahve zinciri Starbucks'tır. Burada, 2021 Aralık ayında, Buffalo kentindeki bir şubedeki ça-



alışanlar bir sendika kurulması lehinde konuştular ve bu daha geniş bir harekete dönüştü. Şu anda sekiz yerde bir sendika lehine oylar var ve 100'den fazla şubeden çalışanlar NLRB yetkiliğine oylama için başvuruda bulundular. Geçen yıl, internet şirketi Google çevresinde Alphabet holding şirketinin çalışanları da ilk kez bir sendika kurdu.

Macaristan seçimlerinde Orban'ın zaferi

Aşırı sağcı Başbakan Viktor Orban, pazar günü yapılan parlamento seçimlerinde oyların yüzde 53'ünü alarak, beşinci kez açık arayla seçimleri kazandı. Seçimlerde beklenmedik olan bu zafer, Orban'ın partisine parlamentodaki 199 sandalyenin 135'ini veriyor. Orban, anayasayı değiştiren üçte iki çoğunluk ile üst üste dördüncü kez iktidar oluyor. Altı partinin kurduğu "Macaristan için Birlik" ittifakı ise beklenenin çok altında, yüzde 35 oy aldı. Seçimlerde aşırı sağcı, "Bizim Yurdumuz" yüzde 6 oy oranı ile yedi sandalye kazanırken, azınlıklar için ayrılan kontenjanı da Orban yanlısı Alman azınlığı temsilcisi kazandı. Seçim gecesi taraftarlara tezahürat yapan Orban, "Bürükseli bırakın, Ay'dan bile görülebilecek kadar güçlü bir zafer görebilirsiniz" dedi.

Seçim araştırmacıları, hükümet kampının beklenmedik şekilde açık başarısını, seçmenlerin çoğunluğunun ülkedeki gidişattan "memnun olmasına" bağladılar. Orban'ın 12 yıllık saltanatı sırasında birçok Macar'ın yaşam koşullarının sözüm ona iyileşmesine ve aynı zamanda Orban'ın Ukrayna savaşı karşısındaki tutumuna bağladılar. Zira yalnızca kendisinin "Macaristan'ı savaşın dışında tutabileceği"ni iddia etti. AB'nin Rusya'ya yönelik yaptırımlarını gönülsüzce destekledi. Zaferin önemli nedenleri arasında ayrıca Orban'ın korku uyandırmayı başardığı, muhalefetle birlikte istikrarsız-



lık ve kaostan geleceği ve ülkenin savaşa sürükleneyeceği paranoyasının önemli rol oynadığı söyleniyor.

Muhalefet ittifakı "Macaristan için Birlik" beklentilerin çok gerisinde kaldı. Sol, yeşil, liberal ve sağ yelpazeden altı partinin birleşmesinden oluşan birlik, sadece 56 sandalye kazandı. Muhalefetin önde gelen adayı Peter Marki-Zay yenilgiyi kabul etti. "Dengesiz ve imkansız bir mücadeleydi ama bununla yüzleştik" diyen Marki-Zay, "bu mücadeleye eşit olmayan koşullarda ... girdik ama

kazanamadık" dedi. Parti dışı bir muhafazakar olan Marki-Zay, Güneydoğu Macaristan'daki küçük Hodmezövasarhely kasabasının belediye başkanıdır.

Muhalefet ittifakı geçen sonbaharda düzenledikleri ön seçimlerde onu en iyi aday olarak seçmişti.

Orban'ın seçim zaferinin Macaristan'da milyonlarca insan arasında şaşkınlık yarattığı söyleniyor.

Zira Viktor Orban'ın böylesine açık bir seçim zaferini yalnızca kötümserlerin beklediği düşünülüyordu. Toplum yıllar-

dır iki kampa bölünmüş ve Orban'ın her görev süresinde çatlaklar daha da derinleşmişti.

Artık, rakiplerinin güçsüzlüğüne ek olarak derin bir teslimiyet duygusunun yaşanacağı ve Orban'ın yoluna çıkan hiç kimseyi dikkate almayacağı ileri sürülüyor.

Şimdi muhalefet kampının yeniden parçalanacağı ve Orban'ın kendi otokratlığını daha da güçlendireceği varsayılıyor.

ORBAN, BRÜKSEL'İ VE ULUSLARARASI SOLU DÜŞMAN İLAN ETTİ

Seçim zaferini, "Bürükseli bırakın, Ay'dan bile görülebilecek kadar güçlü bir zafer görebilirsiniz" ifadesiyle kutlayan Orban, ülkesinin 2004'ten beri ait olduğu AB ile olan sürekli çatışmalarından söz etti.

"Muazzam uluslararası güç merkezleri kendilerini bize karşı konumlandırı" diye devam etti. Milliyetçi politikalarının sayısız düşmanı arasında "uluslararası sol, Brüksel, uluslararası medya ve Ukrayna cumhurbaşkanı"nı saydı.

Orban'ın özellikle de Avrupa'nın dikkatle izlediği seçimde elde ettiği zaferin Avrupa Birliği (AB) için tatsızlığa neden olabileceği varsayılıyor.

Zira Orban, AB ile yıllardır sözüm ona hukukun üstünlüğü, basın özgürlüğü ve göç gibi konularda "fikir ayrılığı" yaşıyor.

Pakistan Cumhurbaşkanı Ulusal Meclisi feshetti

ABD'nin Rusya'ya uyguladığı ambargoyu "ulusal çıkarlara aykırı olduğu" için uygulamayacağını ilan Pakistan Başbakanı İmran Han, Joe Biden yönetiminin şimşeklerini üzerine çekmişti. Uzun yıllar ABD güdümünde hareket eden Pakistan yönetiminin bu defa farklı bir tutum alması ve bunu açıkça ilan etmesi şaşırtıcı bulunmuştu. Anında harekete geçen Joe Biden yönetimi ise Han'ı devirmek için düğmeye bastı.

Han'ı devirmenin kestirme yolu koalisyon hükümetini dağıtıp ABD'nin emirlerine uyacak yeni bir hükümet kurmak olabiliirdi. Nitekim ilk hamlenin gelmesi gecikmedi. Muhalefet partilerinin talebiyle bugün İmran Han hakkında güven oylaması yapılacaktı. Bu arada Han'la birlikte hükümeti kuran partilerin de koalisyonundan ayrılmaya hazırlandıkları belirtildi. Görüldüğü kadarıyla Han ve

destekçileri bu hamleyle karşı hazırlıklıydı. RT Arabic sitesinde yer alan habere göre Arif Alvi, Han'ın talebine olumlu yanıt vererek sabah saatlerinde parlamentoyu (Ulusal Meclis) feshetti.

Pakistan anayasasına göre Başbakan'ın tavsiyesi ile Cumhurbaşkanı parlamentoyu feshedebiliyor. Buna göre geçici hükümetin kurulması ve 90 gün içinde erken seçimlere gidilmesi gerekiyor.

Bu arada Ulusal Meclis Başkan Yardımcısı Qassem Suri, Han'a karşı genşoru önermesini "anayasaya aykırı" diye nitelendirerek reddetti. Buna itiraz eden muhalefet partileri ise, oylamanın Mec-

lis Başkanlığınca reddedilmesini Anayasa'ya aykırı bularak Yüksek Mahkemeye başvuracaklarını açıkladılar.

Parlamentonun feshedilmesi, Pakistan'da iktidar mücadelesinin keskinleşebileceği izlenimi veriyor. ABD, ambargoları takmadan Rusya ile ticari-mali ilişkiler geliştiren Han'ı siyasi alandan atmak istiyor. Ancak bunda başarılı olup olmayacağı henüz belli değil. Han'ın ilk saldırıyı savuşturduğu söylenebilir. Buna karşın gelişmelerin hangi yönde seyredeceği henüz netleşmiş değil.

Olası gelişmelere karşı önlem alan yönetim, Başkent İslamabad'da hükümet ve askeri binaların yanı sıra Devlet

Başkanı ve Başbakanın ikametgahının bulunduğu alanları "kırmızı bölge" ilan etti. Bölgenin askeri güçler tarafından korumaya alındığı ve dikenli tellerle çevrildiği bildirildi.

Görünen o ki, önümüzdeki günler Pakistan'da hareketli geçecek. Yaşanan gelişmeler, ABD'nin Han'ı devirmek istediğine kuşku bırakmıyor. Yansıdığı kadarıyla muhalefet partileri gelişmeleri fırsat çevirmeye çalışıyor. Buna karşın Rusya ile ticari-mali ilişkilerin Pakistan'ın çıkarına uygun olduğunu dile getirip ABD dayatmalarına rağmen yaptırımlara uymamasının, Han'a olan desteği arttırdığını tahmin ediliyor. Pakistan yönetiminin önümüzdeki süreçte izleyeceği politikanın, bu çatışmanın sonucuyla doğrudan bağlantılı olması kaçınılmaz görünüyor.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!



BDSP

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu



[/BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP](https://www.facebook.com/BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP)



bdsp.iletisim@gmail.com